

УКРАЇНА
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСНА РАДА
Восьме демократичне скликання
(_____ сесія)

РІШЕННЯ

Від _____, № _____
м. Івано-Франківськ

**Про виконання постанови
Верховного Суду у справі
№ 0940/2394/18 (№ К/9901/26524/19),
постанови Восьмого апеляційного
адміністративного суду у справі
№ 857/5629/19 (№ 0940/2394/18) та
рішення Івано-Франківського
окружного адміністративного суду
у справі № 0940/2394/18 щодо
надання товариству з додатковою
відповідальністю "Рогатинпісок"
гірничого відводу для розробки
Північно-Західної ділянки
Москалівського родовища піску**

На виконання постанови Верховного Суду у справі № 0940/2394/18 (№ К/9901/26524/19), постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду у справі № 857/5629/19 (№ 0940/2394/18) та рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду у справі № 0940/2394/18 за позовом товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" до Івано-Франківської обласної ради про визнання протиправним та скасування рішення обласної ради від 22.06.2018 року № 903-22/2018 "Про відмову в наданні товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", зобов'язання вчинення дій, відповідно до частини 2 статті 14 Кодексу адміністративного судочинства України, статті 43 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" обласна рада

вирішила:

1. Постанову Верховного Суду у справі № 0940/2394/18 (№ К/9901/26524/19), постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду у справі № 857/5629/19 (№ 0940/2394/18) та рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду у справі № 0940/2394/18 за позовом товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" до Івано-Франківської обласної ради про визнання протиправним та скасування рішення обласної ради від 22.06.2018 року № 903-22/2018 "Про відмову в наданні товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", зобов'язання вчинення дій взяти до відома.

2. Надати товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничий відвід площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

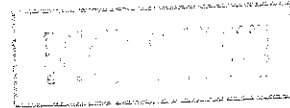
3. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника голови обласної ради М. Палійчука, постійні комісії обласної ради з питань захисту прав людини, законності та правопорядку (Т. Виноградник) і з питань екології, раціонального природокористування та розвитку туризму (С. Басараб).

Голова обласної ради

Олександр Сич

Верховний
Суд

ПОСТАНОВА

Іменем України

11 лютого 2020 року

Київ

справа №0940/2394/18

адміністративне провадження №К/9901/26524/19

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду:

головуючого суді

Берназюка Я.О.,

суддів:

Железний І.В., Коваленко Н.В.,

при секретарі судового засідання

Лупу Ю.Д.,

за участю:

представника позивача

Селяніна В.О.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у касаційному порядку адміністративну справу №0940/2394/18

за позовом Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок»

до Івано-Франківської обласної ради

про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання до вчинення дій

за касаційною скаргою Івано-Франківської обласної ради

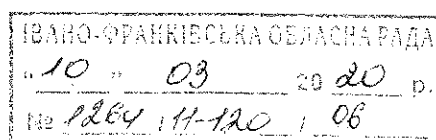
на постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року (прийняту у складі колегії: головуєчого судді Заверухи О.Б., суддів: Гінди О.М., Ніколіна В.В.),

ВСТАНОВИВ

Короткий зміст позовних вимог

13 грудня 2018 року Товариство з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» (далі також - ТзДВ «Рогатинпісок», позивач) звернулося в суд з адміністративним позовом до Івано-Франківської обласної ради (далі - відповідач), в якому просило:

визнати протиправним та скасувати рішення від 22 червня 2018 року №903-22/2018 «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки

Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску»;

зобов'язати повторно розглянути заяву про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області та прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Короткий зміст рішень судів попередніх інстанцій

Рішенням Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року адміністративний позов задоволено частково. Визнано протиправним та скасовано рішення Івано-Франківської обласної ради №903-22/2018 від 22 червня 2018 року «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску». Зобов'язано Івано-Франківську обласну раду повторно розглянути заяву Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» від 12 березня 2018 року № 8 про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. В задоволенні решти позовних вимог відмовлено.

Рішення суду першої інстанції мотивоване тим, що в оскаржуваному рішенні обласною радою не конкретизовано, в чому саме полягає невідповідність поданих позивачем документів з метою отримання гірничого відводу, вимогам, встановлених Положенням про порядок надання гірничих відводів №59 від 27 січня 1995 року, а тільки зроблено посилання на Положення №59 в загальному, а тому таке рішення є протиправним. Щодо вимоги позивача про зобов'язання відповідача прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, то така вимога є передчасною.

Не погодившись з прийнятим рішенням, ТзДВ «Рогатинпісок» подало апеляційну скаргу.

Постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року апеляційну скаргу ТзДВ «Рогатинпісок» задоволено повністю. Рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року скасовано в частині відмови в задоволенні адміністративного позову щодо зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області та в цій частині прийнято нову постанову, якою адміністративний позов Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» задоволено повністю. Зобов'язано Івано-Франківську обласну раду прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. В решті рішенні суду першої інстанції залишено без змін.

Ухвалюючи зазначене судові рішення, суд апеляційної інстанції дійшов висновку про те, що порушеному праву позивача відповідає обов'язок відповідача прийняти законне рішення, єдиним правильним, за даних обставин, способом захисту порушеного права позивача, буде зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області, оскільки це

забезпечить повне його поновлення та унеможливить необхідність повторного звернення до суду.

Короткий зміст та обґрунтування вимог касаційної скарги

Не погоджуючись з рішенням суду апеляційної інстанції, посилаючись на неправильне застосування норм матеріального права та порушення норм процесуального права, відповідач звернувся з касаційною скаргою до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду, в якій просить скасувати судові рішення суду апеляційної інстанції та залишити в силі судові рішення суду першої інстанції.

Доводи касаційної скарги Головного управління Держгеокадастру в Івано-Франківській області зводяться до того, що надання чи ненадання гірничого відводу належить до дискреційних повноважень органу місцевого самоврядування, а під дискреційними повноваженнями слід розуміти таке повноваження, яке надає певний ступінь свободи адміністративному органу при прийнятті рішення, тобто, коли у межах, що визначені законом, адміністративний орган має можливість самостійно (на власний розсуд) вибрати один з кількох варіантів рішення, тому суд апеляційної інстанції зобов'язавши відповідача прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області втрутився в дискреційні повноваження Івано-франківської обласної ради, у зв'язку із чим рішення суду апеляційної інстанції є незаконним, тоді як суд першої інстанції прийняв законне та обґрунтоване судові рішення.

Позиція інших учасників справи

3 грудня 2019 року до суду надійшов відзив позивача на касаційну скаргу Івано-франківської обласної ради, в якому зазначається, що рішення суду апеляційної інстанції є законним та обґрунтованим, прийнятим з правильним застосуванням норм матеріального права та при дотриманні норм процесуального права, тому просить залишити касаційну скаргу без задоволення, а рішення суду апеляційної інстанції – без змін.

Процесуальні дії у справі та клопотання учасників справи

Касаційна скарга надійшла до суду 23 жовтня 2019 року.

Ухвалою Верховного Суду від 6 листопада 2019 року відкрито касаційне провадження у справі №0940/2394/18, витребувано адміністративну справу та запропоновано сторонам надати відзив на касаційну скаргу.

Ухвалою Верховного Суду від 24 грудня 2019 року справу призначено до розгляду в судові засідання з повідомленням та викликом учасників справи колегією у складі трьох суддів.

Встановлені судами попередніх інстанцій обставини справи

Судами попередніх інстанцій на підставі наявних у матеріалах справи доказів встановлено, що ТзДВ "Рогатинпісок" 12 листопада 1997 року зареєстроване як юридична особа, на підтвердження чого в матеріалах справи міститься свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи серії А01 №717337 і витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань станом на 24 травня 2017 року. Основними видами діяльності ТзДВ "Рогатинпісок", серед інших, є добування піску, гравію, глини і каоліну (код 08.12), про що свідчить наявний в матеріалах справи Статут даного товариства, затвердженого установчими зборами засновників товариства (протокол №1 від 7 квітня 2011 року) та витяг із Єдиного державного

реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 24 травня 2017 року.

Державною службою геології та надр України, на підставі наказу від 13 вересня 2013 року №462, видано ТзДВ "Рогатинпісок" спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 1 березня 2002 року для видобування пісків, придатних для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару, для дорожнього будівництва, для благоустрою, рекультивації і планування.

На підставі наказу від 20 жовтня 2017 року №467 були внесені зміни до спеціального дозволу №2638 від 1 березня 2002 року, згідно якого метою користування надрами визначено видобування кварцового піску, придатного для використання у скляній промисловості та піску для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару і для дорожнього будівництва.

В першому випадку видачі спеціального дозволу на користування надрами (наказ від 13 вересня 2013 року за №462) передувало прийняття 5 квітня 2013 року Державною комісією України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України протоколу №2886, який став доповненням до протоколу тієї ж Комісії від 6 серпня 1991 року №5113.

У другому випадку відповідні відомості про затвердження (апробацію) запасів корисних копалин затверджені протоколом засідання колегії Державної комісії України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України від 19 жовтня 2016 року за №3675.

12 березня 2018 року позивач звернувся до Івано-Франківської обласної ради із заявою про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. До вказаної заяви, згідно додатків, позивачем долучено пакет документів, серед яких: копія свідоцтва про державну реєстрацію, копія довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, копія спеціального дозволу на користування надрами, копія протоколу УкрТКЗ №5113 від 6 серпня 1991 року, копія протоколу ДКЗ №2886, копія акту про надання гірничого відводу, проект гірничого відводу.

Після надходження до виконавчого апарату обласної ради заяви позивача із пакетом документів щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, останні, згідно Регламенту, затвердженого рішенням Івано-Франківської обласної ради від 26 травня 2016 року №175-5/2016, передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій. Вказана обставина підтверджується наявним в матеріалах справи листом від 28 березня 2018 року за №11-178/423/60, адресованого голові Івано-Франківської обласної державної адміністрації О. Гончаруку.

За результатом розгляду листа від 28 березня 2018 року за №11-178/423/60, Івано-Франківська обласна державна адміністрація (далі також - облдержадміністрація) листом №2657/1/1-18/01-132 від 24 квітня 2018 року направила відповідачу проект рішення "Про надання Товариству з додатковим підприємством "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", тобто із позитивним результатом розгляду звернення позивача. Відносно облдержадміністрації повідомлено відповідача, що даний проект рішення неодноразово вносився на розгляд сесії Івано-Франківської обласної ради.

ТзДВ "Рогатинпісок" неодноразово зверталося до Івано-Франківської обласної ради про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що підтверджується листами №16 від 23 жовтня 2013 року, №37 від 17 квітня 2014 року, №42 від 21

липня 2014 року, №53 від 19 вересня 2014 року, №69 від 29 грудня 2014 року, №10 від 26 лютого 2015 року, №15 від 5 травня 2015 року, №21 від 3 липня 2015 року, №25 від 27 серпня 2015 року, №35 від 18 грудня 2015 року, №10 від 5 квітня 2016 року, №18 від 21 червня 2016 року, №28 від 28 вересня 2016 року, №33 від 13 грудня 2016 року, №12 від 28 березня 2017 року, №20 від 4 липня 2017 року, №25 від 19 вересня 2017 року, №37 від 26 грудня 2017 року і №8 від 12 березня 2018 року.

За результатом розгляду заяви від 12 березня 2018 року, Івано-Франківською обласною радою 22 червня 2018 року прийнято оскаржуване рішення №903-22/2018 про відмову в наданні ТзДВ "Рогатинпісок" гірничого відводу, площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

ПОЗИЦІЯ ВЕРХОВНОГО СУДУ

Оцінка висновків судів попередніх інстанцій доводів учасників справи

Надаючи правову оцінку встановленим обставинам справи та доводам касаційної скарги, а також виходячи з меж касаційного перегляду справи, визначених статтею 341 КАС України, колегія суддів зазначає наступне.

Згідно з положенням частини четвертої статті 328 КАС України підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Відповідно до частин першої, другої та третьої статті 242 КАС України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Крім того, стаття 2 та частина четверта статті 242 КАС України встановлюють, що судові рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, а саме бути справедливим та неупередженим, своєчасно вирішувати спір у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Зазначеним вимогам процесуального закону постанова Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року відповідає, а викладені у касаційній скарзі доводи скажника є неприйнятні з огляду на наступне.

Відповідно до статті 118 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та способом, передбаченим Конституцією та законами України.

Відповідно до частини першої статті 13 Конституції України земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної

влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією.

Згідно зі статтею 9-1 Кодексу України про надра до компетенції обласних, Київської та Севастопольської міських рад у порядку, встановленому цим Кодексом та іншими законодавчими актами, належить: 1) надання надр у користування для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення; 4) розподіл між відповідними місцевими бюджетами плати за користування надрами; 5) розроблення, затвердження та виконання місцевих програм розвитку мінерально-сировинної бази, раціонального використання і охорони надр; 6) оголошення геологічних об'єктів, що становлять наукову або культурну цінність, об'єктами природно-заповідного фонду місцевого значення; 7) припинення права на користування ділянкою надр у випадках і порядку, передбачених цим Кодексом; 8) здійснення контролю за використанням та охороною надр; 9) вирішення інших питань у сфері регулювання гірничих відносин, визначених законом.

Відповідно до статті 19 вказаного Кодексу надра надаються у користування підприємствам, установам, організаціям і громадянам лише за наявності у них спеціального дозволу на користування ділянкою надр. Право на користування надрами засвідчується актом про надання гірничого відводу.

Згідно із пунктом 22 частини першої статті 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виключно на пленарних засіданнях районної, обласної ради вирішуються питання про надання дозволу на спеціальне використання природних ресурсів відповідно районного, обласного значення, а також про скасування такого дозволу.

Згідно із пунктом 26 Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року №59 «Про затвердження Положення про порядок надання гірничих відводів» (далі – Положення №59), надання гірничого відводу оформлюється актом, а також надписом у верхньому правому куті копії топографічного плану.

Відповідно до статті 17 Кодексу України про надра (в редакції, чинній на момент звернення позивача до відповідача із заявою про надання гірничого відводу), пункту 22 Положення №59 гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення надаються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міською Радами народних депутатів.

Пунктом 23 Положення №59 встановлено, що для одержання гірничого відводу підприємство чи громадянин залежно від виду родовища корисних копалин подає заявку місцевому органу державного гірничого нагляду або Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській чи Севастопольській міській Раді народних депутатів. Заявка включає в себе: 1) заяву, в якій зазначаються найменування підприємства чи відомості про громадянина, що мають намір одержати гірничий відвод; 2) місцезнаходження гірничого відводу та мета, для якої він одержується; 3) проект гірничого відводу у двох примірниках, складений відповідно до додатка № 2.

Згідно із додатком №2 до Положення №59, з урахуванням мети використання надр, до проекту гірничого відводу додаються: 1) пояснювальна записка, в якій зазначена вся необхідна інформація згідно з вимогами пункту 2 Додатку № 2; 2) графічні матеріали, складені відповідно до вимог чинних інструкцій та методичних вказівок; 3) копія спеціального дозволу на користування ділянкою надр; 4) копія протоколу про затвердження проекту розробки родовища; 5) витяг з протоколу засідання ДКЗ щодо оцінки запасів корисних копалин, їх кількості по об'єктах; 6) висновок науково-дослідної організації стосовно технічної неможливості знешкодження та утилізації шкідливих речовин, відходів виробництва та стічних вод, а також сумісності шкідливих речовин, відходів виробництва

або стічних вод з породами, що їх містять, та пластовими водами горизонтів, де планується їх поховання або скидання; 7) стосовно придатності відпрацьованих гірничих виробок для використання в цілях, передбачених проектом; 8) документ про згоду землевласника або землекористувача з рішенням про надання гірничого відводу.

Відповідно до пункту 25 Положення №59 рішення стосовно заявки на одержання гірничого відводу приймається протягом не більше 21 дня.

Враховуючи вищенаведені норми права, колегія суддів Верховного Суду зазначає, що компетенція обласної ради щодо прийняття рішення про надання гірничих відводів передбачена чинним законодавством, зокрема, пунктами 22 частини першої статті 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», статтею 9-1, частиною третьою статті 17 Кодексу України про надра, пунктами 23, 25 Положення №59.

Судами попередніх інстанцій встановлені та підтверджується матеріалами справи наступні обставини, які мають значення для вирішення спору у цій справі.

ТзДВ «Рогатинпісок» видано спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 1 березня 2002 року з метою видобування кварцового піску, придатного для використання в скляній промисловості та піску, для виготовлення штукатурних матеріалів, для опоряджувального шару та для дорожнього будівництва розчинів Північно-Західної ділянки Москалівського родовища, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

12 березня 2018 року позивач звернувся до Івано-Франківської обласної ради із заявою в якій просив розглянути питання щодо надання товариству гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. До вказаної заяви було долучено пакет документів зі всіма необхідними матеріалами, передбаченими пунктом 23 Положення №59.

Вказані документи передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій, що підтверджується наявним в матеріалах справи листом від 28 березня 2018 року №11-178/423/60.

Зі встановленого вище слідує, що зі своєї сторони позивач вжив всіх заходів та вчинив всі необхідні та залежні від нього дії, які передбачені Кодексом України про надра, Положенням №59, з метою отримання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що встановлено і судами попередніх інстанцій.

22 червня 2018 року Івано-Франківська обласна рада на сьомому демократичному скликанні двадцять другої сесії прийняла рішення про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Проте, оскільки рішення Івано-Франківської обласної ради, як правильно зазначено судами попередніх інстанцій, не містить жодного обґрунтування та мотивів, з яких виходив вказаний колегіальний орган при прийнятті такого рішення. З огляду на те, що обласною радою було прийнято оскаржуване рішення із дотриманням встановленої законом процедури та форми його оформлення, однак не зазначено підстави для відмови у наданні гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, то суди попередніх інстанцій дійшли вірного висновку про те, що це є достатньою підставою для визнання такого рішення протиправним

та його скасування.

Приписи законодавства не звільняють орган місцевого самоврядування як суб'єкта розпорядження надрами від обов'язку навести відповідне мотивування прийнятого рішення у відповідності до положень чинного законодавства.

З приводу доводів касаційної скарги про дискреційність наданих відповідачу повноважень щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, колегія суддів Верховного Суду зазначає наступне.

Частиною четвертою статті 245 КАС України визначено, що у випадку, визначеному пунктом 4 частини другої цієї статті, суд може зобов'язати відповідача - суб'єкта владних повноважень прийняти рішення на користь позивача, якщо для його прийняття виконано всі умови, визначені законом, і прийняття такого рішення не передбачає права суб'єкта владних повноважень діяти на власний розсуд.

У випадку, якщо прийняття рішення на користь позивача передбачає право суб'єкта владних повноважень діяти на власний розсуд, суд зобов'язує суб'єкта владних повноважень вирішити питання, щодо якого звернувся позивач, з урахуванням його правової оцінки, наданої судом у рішенні.

За приписами вказаної правової норми слідує, що у разі, якщо суб'єкт владних повноважень використав надане йому законом право на прийняття певного рішення за наслідками звернення особи, але останнє визнане судом протиправним з огляду на його невідповідність чинному законодавству, при цьому суб'єктом звернення дотримано усіх визначених законом умов, то суд вправі зобов'язати суб'єкта владних повноважень прийняти певне рішення.

Якщо ж таким суб'єктом на момент прийняття рішення не перевірено дотримання суб'єктом звернення усіх визначених законом умов або при прийнятті такого рішення суб'єкт дійсно має дискреційні повноваження, то суд повинен зобов'язати суб'єкта владних повноважень до прийняття рішення з урахуванням оцінки суду.

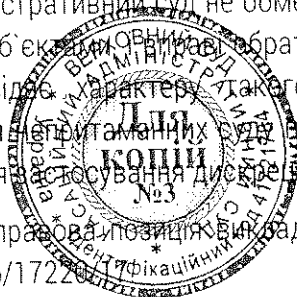
Отже, критеріями, які впливають на обрання судом способу захисту прав особи в межах вимог про зобов'язання суб'єкта владних повноважень вчинити певні дії, є встановлення судом додержання суб'єктом звернення усіх передбачених законом умов для отримання позитивного результату та наявність у суб'єкта владних повноважень права діяти при прийнятті рішення на власний розсуд.

Такий підхід, встановлений процесуальним законодавством, є прийнятним не тільки при розгляді вимог про протиправну бездіяльність суб'єкта владних повноважень, але і у випадку розгляду вимог про зобов'язання відповідного суб'єкта вчинити дії після скасування його адміністративного акта.

Тобто, адміністративний суд не обмежений у виборі способів відновлення права особи, порушеного владними суб'єктами, а повинен обрати найбільш ефективний спосіб відновлення порушеного права, який відповідає характеру такого порушення з урахуванням обставин конкретної справи. Перебирання несприятливих умов повноважень державного органу не відбувається за відсутності обставин для застосування дискреції.

Аналогічна правова позиція вказана Верховним Судом у постанові від 16 травня 2019 року у справі №826/17220/17.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, предметом даної адміністративної справи є відмова відповідача, оформлена рішенням від 22 червня 2018 року №903-22/2018. Вказане рішення

прийняте за результатами розгляду поданої позивачем заяви щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску. Разом з тим, як було встановлено вище, відповідачем було відмовлено в наданні такого відводу без зазначення будь-яких мотивів прийняття такого рішення. При цьому, Івано-Франківська обласна рада наголошує на тому, що ні суд, ні будь-який інший орган не може зобов'язати такий колегіальний орган, як депутатський орган обласної ради, вчинити конкретні дії чи прийняти певне рішення з посиланням на дискреційність їх повноважень.

Поняття дискреційних повноважень наведене, зокрема, у Рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи № R(80)2, яка прийнята Комітетом Міністрів 11 березня 1980 року на 316-й нараді, відповідно до яких під дискреційними повноваженнями слід розуміти повноваження, які адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, тобто, коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин.

Дискреційні повноваження в більш вузькому розумінні - це можливість діяти за власним розсудом, в межах закону, можливість застосувати норми закону та вчинити конкретні дії (або дію) серед інших, кожні з яких окремо є відносно правильними (законними).

Тобто, дискреційними є право суб'єкта владних повноважень обирати у конкретній ситуації між альтернативами, кожна з яких є правомірною. Прикладом такого права є повноваження, які закріплені у законодавстві із застосуванням слова «може». При цьому дискреційні повноваження завжди мають межі, встановлені законом.

Аналогічна позиція викладена, зокрема, у постановках Верховного Суду від 23 січня 2018 року у справі №208/8402/14-а, від 29 березня 2018 року у справі №816/303/16, від 06 березня 2019 року у справі №200/11311/18-а, від 16 травня 2019 року у справі №818/600/17 та від 21 листопада 2019 року у справі №344/8720/16-а.

Таким чином, вирішуючи питання про правомірність рішення Івано-Франківської обласної ради про відмову у наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, необхідно виходити з меж повноважень органів місцевого самоврядування в сфері розпорядження землями комунальної власності, визначених законом.

Натомість, у цій справі, відповідач помилково вважає свої повноваження дискреційними. Відповідач не наділений повноваженнями за конкретних фактичних обставин діяти не за законом, а на власний розсуд.

При цьому слід зазначити, що у спірних правовідносинах, пов'язаних із реалізацією суб'єктом владних повноважень своїх компетенцій у сфері надання у користування надр, свобода розсуду суб'єкта владних повноважень при розгляді поданого особою клопотання про надання дозволу в порядку статті 17 Кодексу України про надра та Положення №59 може бути обтяжена (звужена) ще і фактом розташування надра якого суб'єкту звернення на праві власності об'єкта нерухомості на земельній ділянці, щодо надання гірничого відводу на якій подано клопотання.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що позивач є власником нерухомого майна, яке розташовано на земельній ділянці, щодо якої ним подано клопотання про отримання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску. Оформлення прав на розробку Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску у визначеному законом

порядку є обов'язком позивача. У спірному рішенні відповідачем не наведено причин, які б були перешкодою для надання такого гірничого відводу.

Колегія суддів доходить висновку, що відповідач в межах даної справи протиправно надав позивачу формальну відмову з підстав, не передбачених діючим законодавством, а тому, враховуючи те, що позивач звернувся до відповідача із заявою про надання гірничого відводу та всіма документами, передбаченими законодавством України, суд апеляційної інстанції, обираючи ефективний спосіб захисту порушеного права позивача, вірно зобов'язав відповідача надати гірничий відвід для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Суд наголошує, що відповідно до статті 2 КАС України метою адміністративного судочинства є ефективний захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Ця мета перекликається зі статтею 13 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Відповідно до неї кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

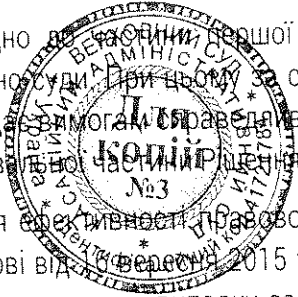
Європейський суд з прав людини у своїх численних рішеннях сформував сталу практику оцінки ефективності засобу юридичного захисту. Засіб юридичного захисту, якого вимагає стаття 13, має бути «ефективним» як з практичної, так і з правової точки зору, тобто таким, що запобігає стверджуваному порушенню чи його повторенню в подальшому, або забезпечує адекватне відшкодування за те чи інше порушення, яке вже відбулося. Навіть якщо якийсь окремий засіб юридичного захисту сам по собі не задовольняє вимоги статті 13, задоволення її вимог може забезпечуватися за допомогою сукупності засобів юридичного захисту, передбачених національним законодавством (рішення у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України», №40450/04, пункт 64).

Засіб юридичного захисту має бути «ефективним» в теорії права та на практиці, зокрема, в тому сенсі, що можливість його використання не може бути невинувато ускладнена діями або бездіяльністю органів влади держави-відповідача (рішення у справі «Аксой проти Туреччини» (Aksoy v. Turkey), №21987/93, пункт 95).

При оцінці ефективності необхідно враховувати не тільки формальні засоби правового захисту, а й загальний правовий і політичний контекст, в якому вони діють, й особисті обставини заявника (рішення у справі «Джорджевич проти Хорватії» (Djordjevic v Croatia), № 41526/10, пункт 101; рішення у справі «Ван Остервійк проти Бельгії» (Van Oosterwijck v Belgium), №7654/76 пункти 36-40). Отже, ефективність засобу захисту оцінюється не абстрактно, а з урахуванням обставин конкретної справи та ситуації, в якій опинився позивач після порушення.

Відповідно до статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. При цьому за своєю суттю правосуддя визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості і забезпечує ефективне поновлення в правах (абзац 10 пункту 9 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 30 січня 2003 року №3-рп/2003).

Питання ефективності правового захисту аналізувалося у рішеннях українських судів. Зокрема, у постанові від 6 вересня 2015 року у справі №21-1465а15 Верховний Суд України дійшов висновку, що рішення суду, у випадку задоволення позову, має бути таким, яке б гарантувало дотримання і захист прав, свобод, інтересів позивача від порушень з боку відповідача, забезпечувало його виконання та унеможливлювало необхідність наступних звернень до суду. Спосіб відновлення

порушеного права має бути ефективним та таким, який виключає подальші протиправні рішення, дії чи бездіяльність суб'єкта владних повноважень, а у випадку невиконання, або неналежного виконання рішення не виникала б необхідність повторного звернення до суду, а здійснювалося примусове виконання рішення.

Верховний Суд у своїй практиці неодноразово посилався на те, що «ефективний засіб правового захисту» повинен забезпечити поновлення порушеного права і одержання особою бажаного результату. Винесення рішень, які не призводять безпосередньо до змін в обсязі прав та забезпечення їх примусової реалізації - не відповідає положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Постанова Великої Палати Верховного Суду від 28 березня 2018 року у справі №705/552/15-а, постанови Верховного Суду від 18 квітня 2018 року у справі №826/14016/16, від 11 лютого 2019 року у справі №2а-204/12).

Враховуючи вищенаведене, колегія суддів Верховного Суду погоджується із судом апеляційної інстанції, що порушеному праву позивача кореспондує обов'язок відповідача прийняти законне рішення, і єдиним правильним, за даних обставин, способом захисту порушеного права позивача, є зобов'язання відповідача прийняти рішення про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області, оскільки це забезпечить повне поновлення порушеного права та унеможливить необхідність повторного звернення до суду.

При цьому судом враховується те, що відповідачем не заперечують висновки судів попередніх інстанцій щодо протиправності рішення від 22 червня 2018 року №903-22/2018 «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску», а оскаржується рішення суду апеляційної інстанції тільки в частині зобов'язання прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

Також судом враховується те, що позивач у цій справі неодноразово звертався до Івано-Франківської обласної ради про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що підтверджується листами №16 від 23 жовтня 2013 року, №37 від 17 квітня 2014 року, №42 від 21 липня 2014 року, №53 від 19 вересня 2014 року, №69 від 29 грудня 2014 року, №10 від 26 лютого 2015 року, №15 від 5 травня 2015 року, №21 від 3 липня 2015 року, №25 від 27 серпня 2015 року, №35 від 18 грудня 2015 року, №10 від 5 квітня 2016 року, №18 від 21 червня 2016 року, №28 від 28 вересня 2016 року, №33 від 13 грудня 2016 року, №12 від 28 березня 2017 року, №20 від 4 липня 2017 року, №25 від 19 вересня 2017 року, №37 від 26 грудня 2017 року і №8 від 12 березня 2018 року. І відповідачем було розглянуто лише одне звернення позивача, а саме від 12 березня 2018 року та прийнято невмотивоване рішення від 22 червня 2018 року №903-22/2018 «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску».

Частиною другою статті 17 Конституції України передбачено, що суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Статтею 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» передбачено, що суди застосовують як джерело права при розгляді справ положення

Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та протоколів до неї, а також практику Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини.

Відповідно до пунктів 21, 24 рішення у справі «Федоренко проти України» (заява №25921/02) Європейський суд з прав людини, здійснюючи прецедентне тлумачення статті 1 Першого Протоколу до Конвенції сформулював правову позицію про те, що право власності може бути «існуючим майном» або «виправданими очікуваннями» щодо отримання можливості ефективного використання права власності чи «законними сподіваннями» отримання права власності. Аналогічна правова позиція сформульована Європейським судом з прав людини у пункті 32 рішення по справі «Стреч проти Сполучного Королівства» («Stretch v. the United Kingdom», заява №44277/98).

Слід зазначити, що у практиці ЄСПЛ напрацьовано три головні критерії, які слід оцінювати на предмет відповідності втручання в право особи на мирне володіння своїм майном принципу правомірного втручання, сумісного з гарантіями статті 1 Протоколу першого ЕКПЛ, а саме: (1) чи є втручання законним; (2) чи переслідує воно "суспільний інтерес"; (3) чи є такий захід (втручання в право на мирне володіння майном) пропорційним визначеним цілям.

ЄСПЛ констатує порушення державою статті 1 Протоколу першого, якщо хоча б одного критерію не буде додержано.

Справа «Щокін проти України» (заяви №23759/03 та №37943/06) - будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним. Так, друге речення першого пункту передбачає, що позбавлення власності можливе тільки "на умовах, передбачених законом", а другий пункт визнає, що держави мають право здійснювати контроль за використанням майна шляхом введення "законів"; питання, чи було дотримано справедливого балансу між загальними інтересами суспільства та вимогами захисту основоположних прав окремої особи, виникає лише тоді, коли встановлено, що оскаржуване втручання відповідало вимозі законності і не було свавільним (пункт 50); говорячи про "закон", стаття 1 Першого протоколу до Конвенції посилається на ту саму концепцію, що міститься в інших положеннях Конвенції (див. рішення у справі "Шпачек s.r.o." проти Чеської Республіки", заява № 26449/95, пункт 54).

У справі «Трегубенко проти України» (заява №61333/00, пункт 53) Суд вказав, що позбавлення майна може бути виправданим лише у випадку, якщо буде показаний, зокрема «інтерес суспільства» та «умови, передбачені законом». Більше того, будь-яке втручання у право власності обов'язково повинне відповідати принципу пропорційності. Як неодноразово зазначав суд, «справедливий баланс» має бути дотриманий між вимогами загального інтересу суспільства та вимогами захисту основних прав людини. Необхідний баланс не буде дотриманий, якщо особа, про яку йдеться, несе «індивідуальний і надмірний тягар».

Так, одним із суттєвих елементів принципу верховенства права є принцип юридичної визначеності. Цей принцип має різні прояви. Зокрема, він є одним з визначальних принципів «доброго урядування» і «належного урядування» (встановлення процедури і її дотримання), частково співпадає з принципом законності (чіткість і передбачуваність закону, вимоги до «якості» закону).

Наприклад, у пункті 40-74 рішення по справі «Рисовський проти України» (заява № 29979/04) Європейський Суд з прав людини, аналізуючи відповідність мотивування Конвенції, підкреслює особливу важливість принципу «належного урядування», зазначивши, що цей принцип передбачає, що у разі, коли йдеться про питання загального інтересу, зокрема, якщо справа впливає на такі основоположні права людини, як майнові права, державні органи повинні діяти вчасно та в належний і якомога послідовніший спосіб (рішення у справах «Беелер проти Італії» (Beyeler v. Italy),

заява № 33202/96, пункт 120, «Онер'їлдіз проти Туреччини» (Oneryildiz v. Turkey), заява №48939/99, пункт 128, «Megadat.com S.r.l. проти Молдови» (Megadat.com S.r.l. v. Moldova), №21151/04, пункт 72, «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), заява №10373/05, пункту 51). Зокрема, на державні органи покладено обов'язок запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок (див., наприклад, рішення у справах «Лелас проти Хорватії» (Lelas v. Croatia), заява № 55555/08, пункт 74, «Тошкуца та інші проти Румунії» (Toscuta and Others v. Romania), заява № 36900/03, пункт 37) і сприятимуть юридичній визначеності у цивільних правовідносинах, які зачіпають майнові інтереси (див. зазначені вище рішення у справах «Онер'їлдіз проти Туреччини» (Oneryildiz v. Turkey), пункт 128, та «Беєлер проти Італії» (Beyeler v. Italy), пункт 119).

Принцип «належного урядування», як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість (див. зазначене вище рішення у справі «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), заява №10373/05, пункт 73). Будь-яка інша позиція була б рівнозначною, *inter alia*, санкціонуванню неналежного розподілу обмежених державних ресурсів, що саме по собі суперечило б загальним інтересам (там само). З іншого боку, потреба виправити минулу «помилку» не повинна непропорційним чином втручатися в нове право, набуте особою, яка покладалася на легітимність добросовісних дій державного органу (рішення у справі «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), заява № 36548/97, пункт 58). Іншими словами, державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків (див. зазначене вище рішення у справі «Лелас проти Хорватії» (Lelas v. Croatia), пункту 74). Ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються (рішення у справах «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), пункт 58, «Гаші проти Хорватії» (Gashi v. Croatia), заява №32457/05, пункт 40, «Трго проти Хорватії» (Trgo v. Croatia), заява № 35298/04, пункт 67). У контексті скасування помилково наданого права на майно принцип «належного урядування» може не лише покласти на державні органи обов'язок діяти невідкладно, виправляючи свою помилку (наприклад, рішення у справі «Москаль проти Польщі» (Moskal v. Poland), пункту 69), а й потребувати виплати відповідної компенсації чи іншого виду належного відшкодування колишньому добросовісному власникові (зазначені вище рішення у справах «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки» (Pincova and Pine v. the Czech Republic), пункт 53 та «Тошкуца та інші проти Румунії» (Toscuta and Others v. Romania), пункт 38).

Суд також враховує положення Висновку №11 (2008) Консультативної ради європейських суддів щодо якості судових рішень (пункти 32-41), в якому, серед іншого, звертається увага на те, що усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою і простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю; у викладі підстав для прийняття рішення необхідно дати відповідь на доречні аргументи та доводи сторін, здатні вплинути на вирішення спору. Виклад підстав для прийняття рішення не повинен неодмінно бути довгим, оскільки необхідно знайти належний баланс між стислістю та правильним розумінням ухваленого рішення; обов'язок суддів наводити підстави для своїх рішень не означає необхідності відповідати на кожний аргумент заявника на підтримку кожної підстави захисту; обсяг цього обов'язку суду може змінюватися залежно від характеру рішення.

При цьому, зазначений Висновок також акцентує увагу на тому, що згідно з практикою Європейського суду з прав людини очікуваний обсяг обґрунтування залежить від різних доводів, що

їх може наводити кожна зі сторін, а також від різних правових положень, звичаїв та доктринальних принципів, а крім того, ще й від різних практик підготовки та представлення рішень у різних країнах.

Крім того, суд також враховує позицію Європейського суду з прав людини (в аспекті оцінки аргументів учасників справи у касаційному провадженні), сформовану, зокрема у справах «Салов проти України» (заява №65518/01; пункт 89), «Проніна проти України» (заява №63566/00; пункт 23) та «Серявін та інші проти України» (заява №4909/04; пункт 58): принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, передбачає, що у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються; хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент; міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (див. рішення у справі «Ruiz Torija проти Іспанії» (Ruiz Torija v. Spain) серія А. 303-А; пункт 29).

Висновки за результатами розгляду касаційної скарги

У відповідності до частини першої статті 350 КАС України суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення - без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили неправильного застосування норм матеріального права або порушень норм процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

Рішення суду апеляційної інстанції у цій справі є законним та обґрунтованим і не підлягає скасуванню, оскільки суд, всебічно перевіривши обставини справи, вирішив спір у відповідності з нормами матеріального права та при дотриманні норм процесуального права, в оскарженому судовому рішенні повно і всебічно з'ясовані обставини в адміністративній справі з наданням оцінки всім аргументам учасників справи, а доводи касаційної скарги їх не спростовують.

Висновки щодо розподілу судових витрат

Оскільки колегія суддів залишає в силі рішення суду апеляційної інстанції, то відповідно до статті 139 КАС України судові витрати не підлягають новому розподілу.

Керуючись статтями 341, 345, 349, 350, 355, 356, 359 КАС України, суд

ПОСТАНОВИВ:

Касаційну скаргу Івано-Франківської обласної ради залишити без задоволення.

Постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року залишити без змін.

Постанова набирає законної сили з дати її прийняття, є остаточною та оскарженню не підлягає.

Головуючий суддя

Судді:

підпис
підпис
підпис

Я.О. Берназюк

І.В. Железний

Н.В. Коваленко

[Signature]

[Signature]

[Signature]

[Signature]
02.03.20.

ВОСЬМИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

УХВАЛА з питання роз'яснення судового рішення

12 травня 2020 року

Львів

Справа № 0940/2394/18
пров. № 857/5629/19

Восьмий апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів:	
головуючого судді	Заверухи О.Б.,
суддів	Гінди О.М., Ніколіна В.В.,
за участю секретаря судового засідання	Михальської М.Р.,
представника відповідача	Млиниської Л.В.,

розглянувши у судовому засіданні в м. Львові заяву Івано-Франківської обласної ради про роз'яснення постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року у справі за позовом Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» до Івано-Франківської обласної ради про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинення дій,-

ВСТАНОВИВ:

13 грудня 2018 року ТзДВ «Рогатинпісок» звернулося в суд з адміністративним позовом до Івано-Франківської обласної ради, в якому просило: визнати протиправним та скасувати рішення від 22 червня 2018 року № 903-22/2018 «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску»; зобов'язати повторно розглянути заяву про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області та прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Рішенням Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року адміністративний позов задоволено частково. Визнано протиправним та скасовано рішення Івано-Франківської обласної ради № 903-22/2018 від 22 червня 2018 року «Про відмову в наданні товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску». Зобов'язано Івано-Франківську обласну раду повторно розглянути заяву Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» від 12 березня 2018 року № 8 про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

Постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року апеляційну скаргу Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» задоволено повністю. Рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року у справі № 0940/2394/18 – скасовано в частині відмови в задоволенні адміністративного позову щодо зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району

*4857*665617*1*2*

Івано-Франківської області та прийнято нову в цій частині, якою адміністративний позов Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» задоволено повністю. Зобов'язано Івано-Франківську обласну раду прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. В решті рішення суду першої інстанції залишено без змін. Стягнуто за рахунок бюджетних асигнувань Івано-Франківської обласної ради на користь Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» сплачений судовий збір в розмірі 5286 грн за подання апеляційної скарги згідно з платіжними дорученнями від 08 травня 2019 року № 3116 та судовий збір в розмірі 881,00 грн за подання адміністративного позову згідно з платіжним дорученням від 12 грудня 2018 року № ПН2097.

Постановою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 11 лютого 2020 року касаційну скаргу Івано-Франківської обласної ради залишено без задоволення. Постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року залишено без змін.

10 березня 2020 року на адресу Восьмого апеляційного адміністративного суду надійшла заява Івано-Франківської обласної ради про роз'яснення постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року у справі № 0940/2394/18.

Вказана заява обгрунтована тим, що на момент розгляду справи в касаційній інстанції в обласних рад вже були відсутні повноваження щодо надання гірничих відводів для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення. Судове рішення є незрозумілим, оскільки суд не взяв до уваги, що прийняте рішення може бути виконане тільки за умови чітко встановленого часу для його виконання, так як воно приймається колегіальним органом.

В судовому засіданні представник відповідача підтримав заяву про роз'яснення судового рішення, в своїх поясненнях покликався на доводи в ній викладені.

Позивач явку повноважного представника в судові засідання не забезпечив, належним чином повідомлений про дату, час та місце розгляду справи, що відповідно до ч. 3 ст. 254, ч. 2 ст. 313 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) не перешкоджає розгляду справи.

Заслухавши суддю-доповідача, пояснення представника відповідача, дослідивши обставини справи та доводи заяви, суд апеляційної інстанції приходить до висновку про те, що в задоволенні заяви слід відмовити з наступних підстав.

Відповідно до ч. 1 ст. 254 КАС України за заявою учасника справи, державного виконавця суд роз'яснює ухвалене ним судове рішення, яке набрало законної сили, не змінюючи змісту судового рішення, шляхом постановлення ухвали.

Подання заяви про роз'яснення судового рішення допускається, якщо воно ще не виконано або не закінчився строк, протягом якого судове рішення може бути подане для примусового виконання (ч. 2 ст. 254 КАС України).

Роз'яснення судового рішення є за своєю суттю одним із способів усунення його недоліків, але без виправлення і постановлення додаткового рішення цим же судом, та зумовлено нечіткістю судового рішення за змістом, коли таке є неясним та незрозумілим для осіб, стосовно яких воно ухвалене, так і для тих, що будуть здійснювати його виконання.

Конкретного і вичерпного переліку критеріїв для визначення рішення незрозумілим правова норма не містить.

Водночас, ясність судового рішення полягає у логічному, чіткому, переконливому і зрозумілому викладенні змісту рішення. Вимога логічності, зокрема, передбачає, що текст рішення має відображати причинно-наслідкові зв'язки у межах речення чи всього документу. Зокрема, мотивувальна частина рішення має відповідати його резолютивній частині. Невизначеність судового рішення означає, що таке рішення містить положення, які викликають суперечки щодо його розуміння та під час виконання.

Недотримання цих вимог може ускладнити або взагалі унеможливити виконання рішення суду, а тому роз'ясненню підлягають рішення суду у разі, якщо без такого роз'яснення їх важко виконати, оскільки високою є ймовірність неправильного виконання внаслідок неясності резолютивної частини рішення.

Згідно з пунктом 19 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України № 7 від 20 травня 2013 року "Про судові рішення в адміністративній справі", в ухвалі про роз'яснення судового рішення суд викладає більш повно та зрозуміло ті частини рішення, розуміння яких викликає труднощі, не змінюючи при цьому суть рішення і не торкаючись питань, які не були предметом судового розгляду.

Таким чином, роз'яснення судового рішення є за своєю суттю одним із способів усунення його недоліків, зміна форми його викладення таким чином, щоб ті частини судового рішення, які викликають труднощі для розуміння, були висвітлені ясніше та зрозуміліше, однак без виправлення і постановлення додаткового рішення цим же судом.

Тобто процесуальна процедура роз'яснення судового акта виключає можливість будь-яким чином змінювати зміст цього судового рішення.

В свою чергу, рішення судів усіх інстанцій, незалежно від виду провадження, повинно обов'язково містити вступну, описову, мотивувальну і резолютивну частини з додержанням зазначеної послідовності. У мотивувальній частині зазначаються обставини, встановлені судом із посиланням на докази, мотиви неврахування окремих доказів, а також мотиви, з яких суд виходив при ухваленні рішення, і положення закону, якими він керувався, тоді як резолютивна частина рішення є завершальною і відображає результат вирішення справи адміністративної юрисдикції.

Згідно поданої заяви відповідачу не зрозуміло, як обласною радою можуть видаватись документи, на видачу яких у неї відсутні повноваження та неясно коли саме має бути виконано рішення суду.

Тобто, не йдеться про незрозумілість викладення постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду.

Водночас, зміст заяви Івано-Франківської обласної ради про роз'яснення судового рішення вказує на те, що заявнику зрозуміле судові рішення, однак незрозуміло яким чином його виконувати. Тобто, фактично заявник просить роз'яснити спосіб та порядок виконання судового рішення, що виходить за межі повноважень суду щодо роз'яснення судового рішення в розумінні ст. 254 КАС України. При цьому, апеляційний суд акцентує увагу на тому, що відповідно до ч. 1 ст. 378 КАС України за заявою сторони суд, який розглядав справу як суд першої інстанції, може відстрочити або розстрочити виконання рішення, а за заявою стягувача чи виконавця (у випадках, встановлених законом), - встановити чи змінити спосіб або порядок його виконання.

Також, колегія суддів зазначає, що поняття «спосіб» і «порядок» виконання судового рішення мають спеціальне значення, яке реалізується у виконавчому провадженні. Вони означають визначену рішенням суду послідовність і зміст вчинення виконавчих дій державним виконавцем та іншими суб'єктами владних повноважень.

Разом з цим, при розгляді заяв учасників процесу про роз'яснення судового рішення, яке набрало законної сили, суд не здійснює нового перегляду справи.

Щодо доводів апеляційної скарги про те, що у обласних рад вилучені повноваження щодо надання гірничих відводів для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення, то колегія суддів не бере такі до уваги, оскільки на момент прийняття постанови судом апеляційної інстанції (а також на момент виникнення спірних правовідносин) діяло Положення про порядок надання гірничих відводів, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року № 59, згідно якого прийняття рішення про надання гірничих відводів відноситься до компетенції обласної ради. Вказане Положення чинності не втрачало та є чинним і на даний час.

А тому постанова Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року в цілому, як і її резолютивна частина зокрема, є чіткою і зрозумілою, містить виклад

встановлених судом обставин та мотивів, з яких суд виходив при її прийнятті, а також покликання на положення Законів України та нормативно-правових актів, якими він керувався з огляду на об'єкт порушеного права та які були чинними на момент вирішення даного спору.

Таким чином, колегія суддів приходить до висновку щодо відмови у задоволенні заяви Івано-Франківської обласної ради про роз'яснення постанови Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року, оскільки судові рішення є чітким, зрозумілим та належним чином вмотивованим з посиланням на відповідні норми чинного законодавства України.

Колегія суддів також враховує положення Висновку № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів щодо якості судових рішень (пункти 32-41), в якому, серед іншого, звертається увага на те, що усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою і простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю; у викладі підстав для прийняття рішення необхідно дати відповідь на доречні аргументи та доводи сторін, здатні вплинути на вирішення спору; виклад підстав для прийняття рішення не повинен неодмінно бути довгим, оскільки необхідно знайти належний баланс між стислістю та правильним розумінням ухваленого рішення; обов'язок суддів наводити підстави для своїх рішень не означає необхідності відповідати на кожен аргумент заявника на підтримку кожної підстави захисту; обсяг цього обов'язку суду може змінюватися залежно від характеру рішення. При цьому, зазначений Висновок, крім іншого, акцентує увагу на тому, що згідно з практикою Європейського суду з прав людини очікуваний обсяг обґрунтування залежить від різних доводів, що їх може наводити кожна зі сторін, а також від різних правових положень, звичаїв та доктринальних принципів, а крім того, ще й від різних практик підготовки та представлення рішень у різних країнах.

Також згідно позиції Європейського суду з прав людини (в аспекті оцінки аргументів учасників справи у касаційному провадженні), сформованої, зокрема у справах "Салов проти України" (заява № 65518/01; пункт 89), "Проніна проти України" (заява № 63566/00; пункт 23) та "Серявін та інші проти України" (заява № 4909/04; пункт 58): принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, передбачає, що у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються; хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент; міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (див. рішення у справі "Руїс Торіха проти Іспанії" (Ruiz Torija v. Spain) серія А. 303-А; пункт 29).

Відповідно до ч. 2 ст. 6 КАС України суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського Суду з прав людини, а ст. 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" передбачає, що суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

З урахуванням наведеного, оскільки постанова Восьмого апеляційного адміністративного суду є цілком зрозумілою та не потребує роз'яснення, з мотивувальної частини судового рішення слідує, що його текст труднощів для розуміння не викликає, суть є зрозумілою та не двозначною, а тому розширеного тлумачення шляхом роз'яснення та винесення процесуального документу з цього приводу не потребує.

Керуючись ст. 243, ст. 248, ст. 250, ст. 254, ст. 310, ст. 321, ст. 325, ст. 328, ст. 329 КАС України, суд,

У Х В А Л И В :

В задоволенні заяви Івано-Франківської обласної ради про роз'яснення постанови

Восьмого апеляційного адміністративного суду від 13 серпня 2019 року у справі № 0940/2394/18 – відмовити.

Ухвала суду апеляційної інстанції набирає законної сили з моменту її проголошення та може бути оскаржена протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до суду касаційної інстанції.

Головуючий суддя

підпис

О. Б. Заверуха

судді

підпис

О. М. Гінда

підпис

В. В. Ніколін

Повний текст ухвали складено 12 травня 2020 року.

Виготовлено з автоматизованої системи документообігу суду

Судове рішення набрало законної сили 12.05.2020

Помічник судді Зубач Леся Степанівна

Підпис

Дата

12.05.2020

ВОСЬМИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

13 серпня 2019 року

Львів

№ 857/5629/19

Восьмий апеляційний адміністративний суд у складі колегії суддів:	
головуючого судді	Заверухи О.Б.,
суддів	Гінди О.М., Ніколіна В.В.,
за участю секретаря судового засідання	Ратушної М.І.,
представника позивача	Селяніна В.О.,
представника відповідача	Млинської Л.В.,

розглянувши у судовому засіданні в м. Львові апеляційну скаргу Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» на рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року у справі за позовом Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» до Івано-Франківської обласної ради про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинення дій,-

суддя (судді) в суді першої інстанції – Чуприна О.В.,
час ухвалення рішення – 11:11:56,
місце ухвалення рішення – м. Івано-Франківськ,
дата складання повного тексту рішення – 22 квітня 2019 року,

ВСТАНОВИВ:

13 грудня 2018 року ТзДВ «Рогатинпісок» звернулося в суд з адміністративним позовом до Івано-Франківської обласної ради, в якому просило: визнати протиправним та скасувати рішення від 22 червня 2018 року № 903-22/2018 «Про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску»; зобов'язати повторно розглянути заяву про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області та прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

На обґрунтування позовних вимог зазначає, що в рішенні №903-22/2018 від 22 червня 2018 року відсутні будь-які посилання на підстави, які слугували причиною для відмови, тобто відповідачем не надано належного та правового обґрунтування правомірності прийнятого рішення, чим порушено вимоги Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року за №59. Вказує, що прийняття Івано-Франківською обласною радою оскаржуваного рішення не тільки порушує його майнові права, але й позбавляє можливості належно виконувати свої зобов'язання, створює перешкоди для належного їх виконання, як надрокористувача, в частині приведення у відповідність дозвільних документів на користування надрами.

Рішенням Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року адміністративний позов задоволено частково. Визнано протиправним та скасовано

*4857*349717*1*2*

рішення Івано-Франківської обласної ради № 903-22/2018 від 22 червня 2018 року «Про відмову в наданні товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску». Зобов'язано Івано-Франківську обласну раду повторно розглянути заяву Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» від 12 березня 2018 року № 8 про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

Рішення суду першої інстанції мотивоване тим, що в оскаржуваному рішенні обласною радою не конкретизовано, в чому саме полягає невідповідність поданих позивачем документів з метою отримання гірничого відводу, вимогам, встановлених Положенням про порядок надання гірничих відводів №59 від 27 січня 1995 року, а тільки зроблено посилання на Положення №59 в загальному, а тому таке рішення є протиправним. Щодо вимоги позивача про зобов'язання відповідача прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, то така вимога є передчасною.

Не погодившись з прийнятим рішенням, ТзДВ «Рогатинпісок» подало апеляційну скаргу, в якій просило скасувати оскаржуване рішення в частині відмови в задоволенні позовних вимог та прийняти нове, яким позовні вимоги щодо зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання ТзДВ «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску задовольнити повністю.

Доводи апеляційної скарги обґрунтовує тим, що оскаржуване рішення є незаконним та необґрунтованим, прийняте з порушенням норм матеріального права, що призвело до неправильного вирішення справи. Зокрема, зазначає, що будь-яких підстав для відмови у наданні гірничого відводу, за умов чіткого виконання умов визначених в законі, а вони позивачем виконані повністю, законодавством не передбачено. Тому порушеному праву позивача кореспондує обов'язок відповідача прийняти законне рішення про надання ТзДВ «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Відповідачем подано відзив на апеляційну скаргу в якому зазначено, що надання чи ненадання гірничого відводу належить до дискреційних повноважень органу місцевого самоврядування, а під дискреційними повноваженнями слід розуміти таке повноваження, яке надає певний ступінь свободи адміністративному органу при прийнятті рішення, тобто, коли у межах, що визначені законом, адміністративний орган має можливість самостійно(на власний розсуд) вибрати один з кількох варіантів рішення.

В судовому засіданні представник позивача апеляційну скаргу підтримав, в своїх поясненнях покликався на доводи в ній викладені.

Представник відповідача щодо апеляційної скарги заперечив, в своїх поясненнях покликався на доводи викладені у відзиві на апеляційну скаргу.

Рішення в частині задоволення позовних вимог не оскаржене, тому відповідно до ч. 1 ст. 308 КАС України в апеляційному порядку не переглядається.

Заслухавши суддю-доповідача, пояснення представників сторін, дослідивши обставини справи та доводи апеляційної скарги, відзиву на апеляційну скаргу, суд апеляційної інстанції приходить до висновку про те, що апеляційну скаргу слід задовольнити повністю з наступних підстав.

Як встановлено судом першої інстанції, ТзДВ "Рогатинпісок" 12 листопада 1997 року зареєстроване як юридична особа, на підтвердження чого в матеріалах справи міститься свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи серії А01 №717337 і витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань станом на 24 травня 2017 року (а.с.60, 61-63 том I). Основними видами діяльності ТзДВ "Рогатинпісок", серед інших, є добування піску, гравію, глини і каоліну (код 08.12), про що

свідчить наявний в матеріалах справи Статут даного товариства, затвердженого установчими зборами засновників товариства (протокол №1 від 07 квітня 2011 року) та витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 24 травня 2017 року(а.с.61-63, 64-70 том I).

Державною службою геології та надр України, на підставі наказу від 13 вересня 2013 року за №462, видано Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 01 березня 2002 року для видобування пісків, придатних для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару, для дорожнього будівництва, для благоустрою, рекультивації і планування(а.с.52 том II).

На підставі наказу від 20 жовтня 2017 року №467 були внесені зміни до спеціального дозволу №2638 від 01 березня 2002 року, згідно якого метою користування надрами визначено видобування кварцового піску, придатного для використання у скляній промисловості та піску для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару і для дорожнього будівництва(а.с.58 том I).

В першому випадку видачі спеціального дозволу на користування надрами (наказ від 13 вересня 2013 року за №462) передувало прийняття 05 квітня 2013 року Державною комісією України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України протоколу за №2886, який став доповненням до протоколу тієї ж Комісії від 06 серпня 1991 року №5113(а.с.80-88, 90-97 том I).

У другому випадку відповідні відомості про затвердження (апробацію) запасів корисних копалин затверджені протоколом засідання колегії Державної комісії України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України від 19 жовтня 2016 року за №3675(а.с.246 том II).

12 березня 2018 року позивач звернувся до Івано-Франківської обласної ради із заявою про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області (а.с.12 том I). До вказаної заяви, згідно додатків, позивачем долучено пакет документів, серед яких: копія свідоцтва про державну реєстрацію, копія довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, копія спеціального дозволу на користування надрами, копія протоколу УкрТКЗ №5113 від 06 серпня 1991 року, копія протоколу ДКЗ №2886, копія акту про надання гірничого відводу, проект гірничого відводу(а.с.12 том I).

Після надходження до виконавчого апарату обласної ради заяви позивача із пакетом документів щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, останні, згідно Регламенту, затвердженого рішенням Івано-Франківської обласної ради від 26 травня 2016 року №175-5/2016(а.с.103, 104-119 том II), передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій. Вказана обставина підтверджується наявним в матеріалах справи листом від 28 березня 2018 року за №11-178/423/60, адресованого голові Івано-Франківської обласної державної адміністрації О. Гончаруку(а.с.2 том II).

За результатом розгляду листа від 28 березня 2018 року за №11-178/423/60, Івано-Франківська обласна державна адміністрація (надалі по тексту також – облдержадміністрація) листом №2657/1/1-18/01-132 від 24 квітня 2018 року направила відповідачу проект рішення "Про надання Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", тобто із позитивним результатом розгляду звернення позивача. Водночас облдержадміністрація повідомлено відповідача, що даний проект рішення неодноразово виносився на розгляд сесії Івано-Франківської обласної ради(а.с.5, 6 том II).

Товариство з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" неодноразово зверталося до Івано-Франківської обласної ради про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що підтверджується листами №16 від 23

жовтня 2013 року, №37 від 17 квітня 2014 року, №42 від 21 липня 2014 року, №53 від 19 вересня 2014 року, №69 від 29 грудня 2014 року, №10 від 26 лютого 2015 року, №15 від 05 травня 2015 року, №21 від 03 липня 2015 року, №25 від 27 серпня 2015 року, №35 від 18 грудня 2015 року, №10 від 05 квітня 2016 року, №18 від 21 червня 2016 року, №28 від 28 вересня 2016 року, №33 від 13 грудня 2016 року, №12 від 28 березня 2017 року, №20 від 04 липня 2017 року, №25 від 19 вересня 2017 року, №37 від 26 грудня 2017 року і №8 від 12 березня 2018 року(а.с.196-214 том II).

За результатом розгляду заяви від 12 березня 2018 року, Івано-Франківською обласною радою 22 червня 2018 року прийнято оскаржуване рішення №903-22/2018 про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинісок" гірничого відводу, площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області(а.с.11 том I).

Приймаючи оскаржуване рішення суд першої інстанції прийшов до висновку про безпідставність позовних вимог в частині зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Однак, колегія суддів не погоджується з обґрунтованістю такого висновку суду першої інстанції з наступних підстав.

Відповідно до ст. 19 Кодексу України про надра, надра надаються у користування підприємствам, установам, організаціям і громадянам лише за наявності у них спеціального дозволу на користування ділянкою надр. Право на користування надрами засвідчується актом про надання гірничого відводу.

Згідно із п. 26 Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року № 59 «Про затвердження Положення про порядок надання гірничих відводів» (далі - Положення), надання гірничого відводу оформлюється актом, а також надписом у верхньому правому куті копії топографічного плану.

Відповідно до ст. 17 Кодексу України про надра, пункту 22 Положення, гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення надаються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міською Радами народних депутатів.

Пунктом 23 Положення встановлено, що для одержання гірничого відводу підприємство чи громадянин залежно від виду родовища корисних копалин подає заявку місцевому органу державного гірничого нагляду або Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській чи Севастопольській міській Раді народних депутатів. Заявка включає в себе: 1) заяву, в якій зазначаються найменування підприємства чи відомості про громадянина, що мають намір одержати гірничий відвід, місцезнаходження гірничого відводу та мета, для якої він одержується; 2) проект гірничого відводу у двох примірниках, складений відповідно до додатка № 2.

Згідно із додатком № 2 до Положення, з урахуванням мети використання надр, до проекту гірничого відводу додаються: 1) пояснювальна записка, в якій зазначена вся необхідна інформація згідно з вимогами п. 2 Додатку № 2; 2) графічні матеріали, складені відповідно до вимог чинних інструкцій та методичних вказівок; 3) копія спеціального дозволу на користування ділянкою надр; 4) копія протоколу про затвердження проекту розробки родовища; 5) витяг з протоколу засідання ДКЗ щодо оцінки запасів корисних копалин, їх кількості по об'єктах; 6) висновок науково-дослідної організації стосовно технічної неможливості знешкодження та утилізації шкідливих речовин, відходів виробництва та стічних вод, а також сумісності шкідливих речовин, відходів виробництва або стічних вод з породами, що їх містять, та пластовими водами горизонтів, де планується їх поховання або скидання; 7) стосовно придатності відпрацьованих гірничих виробок для використання в цілях, передбачених проектом; 8) документ про згоду землевласника або

землекористувача з рішенням про надання гірничого відводу.

Враховуючи вищенаведені норми права, колегія суддів зазначає, що компетенція обласної ради щодо прийняття рішення про надання гірничих відводів передбачена чинним законодавством, зокрема п. 22 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. 9-1, ч. 3 ст. 17 Кодексу України про надра, п.п. 23, 25 Положення № 59 від 27 січня 1995 року.

З матеріалів справи слідує, що Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» видано спеціальний дозвіл на користування надрами № 2638 від 01 березня 2002 року з метою видобування кварцового піску, придатного для використання в скляній промисловості та піску, для виготовлення штукатурних для опоряджувального шару та для дорожнього будівництва розчинів Північно-Західної ділянки Москалівського родовища, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області.

12 березня 2018 року позивач звернувся до Івано-Франківської обласної ради із заявою в якій просив розглянути питання щодо надання товариству гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. До вказаної заяви було долучено пакет документів зі всіма необхідними матеріалами, як це передбачено пунктом 23 Положення від 27 січня 1995 року № 59.

Вказані документи передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій, що засвідчується наявним в матеріалах справи листом від 28 березня 2018 року за №11-178/423/60.

З вищевказаного слідує, що зі своєї сторони позивач вжив всіх заходів та вчинив всі необхідні та залежні від нього дії, які передбачені Кодексом України про надра, Положенням від 27 січня 1995 року № 59, з метою отримання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що встановлено і судом першої інстанції.

22 червня 2018 року Івано-Франківська обласна рада на сьомому демократичному скликанні двадцять другої сесії прийняла рішення про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Проте, оскаржуване рішення Івано-Франківської обласної ради, як правильно зазначив суд першої інстанції, не містить жодного обґрунтування та мотивів, з яких виходив вказаний колегіальний орган при прийнятті такого рішення. З огляду на те, що обласною радою було прийнято оскаржуване рішення із дотриманням встановленої законом процедури та форми його оформлення, не зазначення підстав для відмови у наданні гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, є достатньою підставою для визнання такого рішення протиправним та його скасування.

Приписи законодавства не звільняють орган місцевого самоврядування як суб'єкта розпорядження надрами від обов'язку навести відповідне мотивування прийнятого рішення у відповідності до положень чинного законодавства.

Щодо посилань відповідача на дискреційність наданих йому повноважень щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, колегія суддів зазначає наступне.

Частиною четвертою статті 245 КАС України визначено, що у випадку, визначеному пунктом 4 частини другої цієї статті, суд може зобов'язати відповідача - суб'єкта владних повноважень прийняти рішення на користь позивача, якщо для його прийняття виконано всі умови, визначені законом, і прийняття такого рішення не передбачає права суб'єкта владних повноважень діяти на власний розсуд.

У випадку, якщо прийняття рішення на користь позивача передбачає право суб'єкта владних повноважень діяти на власний розсуд, суд зобов'язує суб'єкта владних повноважень вирішити питання, щодо якого звернувся позивач, з урахуванням його правової оцінки, наданої судом у рішенні.

За приписами вказаної правової норми слідує, що у разі, якщо суб'єкт владних повноважень використав надане йому законом право на прийняття певного рішення за наслідками звернення особи, але останнє визнане судом протиправним з огляду на його невідповідність чинному законодавству, при цьому суб'єктом звернення дотримано усіх визначених законом умов, то суд вправі зобов'язати суб'єкта владних повноважень прийняти певне рішення.

Якщо ж таким суб'єктом на момент прийняття рішення не перевірено дотримання суб'єктом звернення усіх визначених законом умов або при прийнятті такого рішення суб'єкт дійсно має дискреційні повноваження, то суд повинен зобов'язати суб'єкта владних повноважень до прийняття рішення з урахуванням оцінки суду.

Отже, критеріями, які впливають на обрання судом способу захисту прав особи в межах вимог про зобов'язання суб'єкта владних повноважень вчинити певні дії, є встановлення судом додержання суб'єктом звернення усіх передбачених законом умов для отримання позитивного результату та наявність у суб'єкта владних повноважень права діяти при прийнятті рішення на власний розсуд.

Такий підхід, встановлений процесуальним законодавством, є прийнятним не тільки при розгляді вимог про протиправну бездіяльність суб'єкта владних повноважень, але і у випадку розгляду вимог про зобов'язання вчинити дії після скасування його адміністративного акту.

Тобто, адміністративний суд не обмежений у виборі способів відновлення права особи, порушеного владними суб'єктами, і вправі обрати найбільш ефективний спосіб відновлення порушеного права, який відповідає характеру такого порушення з урахуванням обставин конкретної справи. Перебирання неспритаманних суду повноважень державного органу не відбувається за відсутності обставин для застосування дискреції.

Аналогічна правова позиція викладена Верховним Судом у постанові від 28 лютого 2018 року у справі № 826/7631/15.

Предметом даної адміністративної справи є відмова відповідача, оформлена рішенням. Вказане рішення прийняте за результатами розгляду поданої позивачем заяви щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску. Разом з тим, як було встановлено вище, відповідачем було відмовлено в наданні такого відводу без зазначення будь-яких мотивів прийняття такого рішення. При цьому, Івано-Франківська обласна рада наголошує на тому, що ні суд, ні будь-який інший орган не може зобов'язати такий колегіальний орган, як депутатський орган обласної ради, вчинити конкретні дії чи прийняти певне рішення з посиланням на дискреційність їх повноважень.

Поняття дискреційних повноважень наведене, зокрема, у Рекомендаціях Комітету Міністрів Ради Європи № R(80)2, яка прийнята Комітетом Міністрів 11 березня 1980 року на 316-й нараді, відповідно до яких під дискреційними повноваженнями слід розуміти повноваження, які адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, тобто, коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин.

Дискреційні повноваження в більш вузькому розумінні - це можливість діяти за власним розсудом, в межах закону, можливість застосувати норми закону та вчинити конкретні дії (або дію) серед інших, кожні з яких окремо є відносно правильними (законними).

Тобто, дискреційними є право суб'єкта владних повноважень обирати у конкретній ситуації між альтернативами, кожна з яких є правомірною. Прикладом такого права є повноваження, які закріплені у законодавстві із застосуванням слова «може». При цьому дискреційні повноваження, в тому числі органів місцевого самоврядування, завжди мають межі, встановлені законом.

Аналогічна позиція викладена, зокрема, у постановах Верховного Суду від 23 січня 2018 року у справі № 208/8402/14-а та від 29 березня 2018 року у справі № 816/303/16.

Таким чином, вирішуючи питання про правомірність рішення Івано-Франківської обласної ради про відмову у наданні Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, необхідно виходити з меж повноважень органів місцевого самоврядування в сфері розпорядження землями комунальної власності, визначених законом.

Натомість, у цій справі, відповідач помилково вважає свої повноваження дискреційними. Відповідач не наділений повноваженнями за конкретних фактичних обставин діяти не за законом, а на власний розсуд.

При цьому слід зазначити, що у спірних правовідносинах, пов'язаних із реалізацією суб'єктом владних повноважень своєї компетенції у сфері надання у користування надр, свобода розсуду суб'єкта владних повноважень при розгляді поданого особою клопотання про надання дозволу в порядку ст. 17 Кодексу України про надра та Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року № 59 «Про затвердження Положення про порядок надання гірничих відводів» може бути обтяжена (звужена) ще і фактом розташування належного суб'єкту звернення на праві власності об'єкта нерухомості на земельній ділянці, щодо надання гірничого відводу на якій подано клопотання.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що позивач є власником нерухомого майна, яке розташовано не земельній ділянці, щодо якої ним подано клопотання про отримання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску. Оформлення прав на розробку Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску у визначеному законом порядку є обов'язком позивача. У спірному рішенні відповідачем не наведено причин, які б були перешкодою для надання такого гірничого відводу.

Європейський суд з прав людини у рішенні по справі «Рисовський проти України» (№ 29979/04) визнав низку порушення пункту 1 статті 6 Конвенції, статті 1 Першого протоколу до Конвенції та статті 13 Конвенції у справі, пов'язаній із земельними правовідносинами; в ній також викладено окремі стандарти діяльності суб'єктів владних повноважень, зокрема, розкрито елементи змісту принципу «належного урядування».

Принцип «належного урядування», зокрема, передбачає, що державні органи повинні діяти в належний і якомога послідовний спосіб. При цьому, на них покладено обов'язок запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок і сприятимуть юридичній визначеності у правовідносинах. Державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливості уникати виконання своїх обов'язків.

Крім того, в рішеннях Європейського суду з прав людини склалася практика, яка підтверджує, що дискреційні повноваження не повинні використовуватися свавільно, а суд повинен контролювати рішення, прийняті на підставі реалізації дискреційних повноважень, максимально ефективно (див. рішення у справі «Hasan and Chaush v. Bulgaria» № 30985/96).

Колегія суддів приходить до висновку, що відповідач в межах даної справи протиправно надав позивачу формальну відмову з підстав, не передбачених діючим законодавством, а тому, обираючи ефективний спосіб захисту порушеного права позивача слід зобов'язати відповідача надати гірничий відвід для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Спосіб відновлення порушеного права має бути ефективним та таким, який виключає подальші протиправні рішення, дії чи бездіяльність суб'єкта владних повноважень, а у випадку невиконання, або неналежного виконання рішення не виникала б необхідність повторного звернення до суду, а здійснювалося примусове виконання рішення. Вказана правова позиція викладена в постанові Верховного Суду України від 16 вересня 2015 року у справі №21-1465а15.

Суд враховує положення Висновку № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів щодо якості судових рішень (пункти 32-41), в якому, серед іншого, звертається увага

на те, що усі судові рішення повинні бути обґрунтованими, зрозумілими, викладеними чіткою і простою мовою і це є необхідною передумовою розуміння рішення сторонами та громадськістю; у викладі підстав для прийняття рішення необхідно дати відповідь на доречні аргументи та доводи сторін, здатні вплинути на вирішення спору; виклад підстав для прийняття рішення не повинен неодмінно бути довгим, оскільки необхідно знайти належний баланс між стислістю та правильним розумінням ухваленого рішення; обов'язок суддів наводити підстави для своїх рішень не означає необхідності відповідати на кожен аргумент заявника на підтримку кожної підстави захисту; обсяг цього обов'язку суду може змінюватися залежно від характеру рішення.

Враховуючи вищенаведене, колегія суддів вважає, що порушеному праву позивача кореспондує обов'язок відповідача прийняти законне рішення, єдиним правильним, за даних обставин, способом захисту порушеного права позивача, буде зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області, оскільки це забезпечить повне його поновлення та унеможливить необхідність повторного звернення до суду.

Відповідно до ч. 6 ст. 139 КАС України якщо суд апеляційної чи касаційної інстанції, не повертаючи адміністративної справи на новий розгляд, змінить судові рішення або ухвалить нове, він відповідно змінює розподіл судових витрат.

Враховуючи вищенаведене, колегія суддів вважає, що судові витрати, понесені позивачем на сплату судового збору за подання апеляційної скарги в сумі 5286,00 грн та судового збору за подання адміністративного позову в сумі 881,00 грн мають бути присуджені на його користь.

За наведених обставин колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції неповно в'ясовано обставини, що мають значення для справи та допущено порушення норм матеріального права, що призвело до неправильного вирішення справи, що відповідно до частини 1 статті 317 Кодексу адміністративного судочинства України є підставою для скасування рішення суду першої інстанції та ухвалення нового судового рішення.

Керуючись ст. 243, ст. 308, ст. 310, п. 2 ч. 1 ст. 315, ст. 317, ч. 1 ст. 321, ст. 322, ст. 325, ст. 328 КАС України, суд –

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» задовольнити повністю.

Рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 12 квітня 2019 року у справі № 0940/2394/18 – скасувати в частині відмови в задоволенні адміністративного позову щодо зобов'язання Івано-Франківської обласної ради прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області та прийняти нову в цій частині, якою адміністративний позов Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» задовольнити повністю.

Зобов'язати Івано-Франківську обласну раду прийняти рішення про надання Товариству з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» гірничого відводу площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області.

В решті рішення суду першої інстанції залишити без змін.

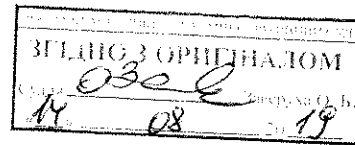

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Івано-Франківської обласної ради користь Товариства з додатковою відповідальністю «Рогатинпісок» сплачений судовий збір розмірі 5286 грн (п'ять тисяч двісті вісімдесят шість гривень) за подання апеляційної скарги згідно з платіжними дорученнями від 08 травня 2019 року № 3116 та судовий збір в розмірі 881,00 грн (вісімсот вісімдесят одна гривня) за подання адміністративного позову згідно з платіжним дорученням від 12 грудня 2018 року № ПН2097.

Постанова суду апеляційної інстанції набирає законної сили з дати її прийняття може бути оскаржена у касаційному порядку шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до Верховного Суду протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Головуючий суддя	підпис	О. Б. Заверуха
судді	підпис	О. М. Гінда
	підпис	В. В. Ніколін

Повне судове рішення складено 14 серпня 2019 року.

КОПІЯ

**ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД
РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

"12" квітня 2019 р.
м. Івано-Франківськ

справа № 0940/2394/18

Івано-Франківський окружний адміністративний суд у складі:
судді Чуприни О.В.

при секретарі судового засідання Драгомирецькому І.М.,
за участю:

представника позивача – Селяніна В.О.,
представника відповідача – Млиниської Л.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду адміністративну справу за позовом Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" до Івано-Франківської обласної ради про визнання протиправним і скасування рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 та зобов'язання до вчинення дій щодо повторного розгляду заяви про надання гірничого відводу, прийняття рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, -

ВСТАНОВИВ:

Товариство з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" (надалі по тексту також – ТзДВ "Рогатинпісок", товариство) 13.12.2018 звернулося в суд з адміністративним позовом до Івано-Франківської обласної ради (надалі по тексту також – відповідач, обласна рада) про визнання протиправним та скасування рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 та зобов'язання до вчинення дій щодо повторного розгляду заяви про надання гірничого відводу і прийняття рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

Мотивуючи позовні вимоги, позивач вказує на необґрунтоване і протиправне прийняття Івано-Франківською обласною радою (надалі по тексту також – відповідач, обласна рада) рішення №903-22/2018 від 22.06.2018, яким відмовлено позивачу в наданні гірничого відводу, площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області. Така необґрунтованість оскаржуваного рішення, на переконання позивача, полягає у відсутності в рішенні №903-22/2018 від 22.06.2018 будь-яких посилань на підстави, які слугували причиною для відмови, тобто відповідачем не надано належного та правового обґрунтування правомірності прийнятого рішення, чим порушено вимоги Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27.01.1995 за №59. Окрім іншого зазначив, що прийняття Івано-Франківською обласною радою оскаржуваного рішення не тільки порушує майнові права позивача, але й позбавляє останнього можливості належно виконувати свої зобов'язання, створює перешкоди для належного їх виконання, як надрокористувача, в частині приведення у відповідність дозвільних документів на користування надрами.

З наведених підстав, позивач просить визнати протиправним і скасувати рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 та зобов'язати вчинити дії щодо повторного розгляду заяви про надання гірничого відводу, а також прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску.

За наслідками виконання позивачем ухвали про залишення позовної заяви без руху від 17.12.2018 (а.с.72-73, 75-160 том I), ухвалою Івано-Франківського окружного

24 04 19
2021 11-120 139

*310*889085*1*2*

адміністративного суду від 28.12.2018 відкрито провадження в даній адміністративній справі за правилами спрощеного позовного провадження без проведення судового засідання і повідомлення (виклику) сторін (а.с.1-2 том I).

11.01.2019, представником Івано-Франківської обласної ради, подано суду, через канцелярію, клопотання про розгляд справи №0940/2394/18 за правилами загального позовного провадження, мотивуючи його тим, що розгляд даної адміністративної справи становить значний громадсько-суспільний інтерес громади Рогатинського району та представників громадських організацій області (а.с.171-173, том I).

Ухвалою Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 23.01.2019 розгляд адміністративної справи №0940/2394/18 постановлено здійснювати за правилами загального позовного провадження та призначено підготовче судове засідання на 18 лютого 2019 року о 10 год. 30 хв. (а.с.209-212 том I).

Відповідач скористався правом на подання відзиву на позовну заяву, який надійшов на адресу суду із відповідними письмовими доказами 14.01.2019 (а.с.179-186, 188-190 том I). У відзиві відповідач не погоджується з доводами позивача, вважає їх необґрунтованими та безпідставними, виходячи з наступних підстав. Представник відповідача вказує на те, що рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 "Про відмову у наданні Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", прийнято з дотриманням вимог законодавства України, є актом одноразового застосування, що унеможливує його скасування чи внесення змін до нього. Зокрема відзначено, що право депутата на прийняття рішення на власний розсуд гарантується Конституцією України та законами України. У певних випадках компетенція органів місцевого самоврядування і зміст їх прав та обов'язків чітко визначені правовими нормами. В інших випадках органу місцевого самоврядування надається свобода у виборі діяти на власний розсуд – діяти чи утримуватися від певних дій, оцінюючи ситуацію або вибирати один із кількох варіантів дій чи один із варіантів можливих рішень, що у теорії права прийнято називати дискреційними повноваженнями. Водночас, відповідач звернув увагу суду на те, що 13.03.2018, реєструючи свою заяву від 12.03.2018 за №8, позивач долучив, поряд з іншими документами, Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002, який виданий відповідно до наказу Державної служби геології та надр України №462 від 13.09.2013, в той час, як до позовної заяви долучений відповідний Спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 01.03.2002 виданий відповідно до наказу Державної служби геології та надр України №467 від 20.10.2017. Вказане свідчить про наявність у позивача на момент прийняття відповідачем оскаржуваного рішення, нового спеціального дозволу, який не був наданий ТзДВ "Рогатинпісок" при розгляді питання щодо надання відповідного гірничого відводу. Також обласній раді позивачем наданий проект гірничого відводу Москалівського родовища пісків, датований 2014 роком, при цьому до позовної заяви останнім долучено такий проект гірничого відводу, що виготовлений в 2016 році, тобто неактуальний проект, який, у зв'язку з цим, вочевидь є не дійсний як і вищезгаданий спеціальний дозвіл №2638 від 01.03.2002, наданий позивачем обласній раді разом із заявою від 12.03.2018 за №8. Окрім зазначеного, відповідач вказав на невірне трактування позивачем положення статті 1 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, вважаючи що спецдозвіл на строкове користування надрами визнає його власником надр, оскільки частиною 1 статті 13 Конституції України імперативно встановлено, що надра є об'єктом права власності Українського народу і від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування. З наведених підстав, відповідач вважає правомірним прийняття рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 "Про відмову у наданні позивачу гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", та просив відмовити в задоволенні позовних вимог.

Івано-Франківська обласна рада 18.01.2019, на виконання ухвали Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 28.12.2018, подала через канцелярію письмові пояснення та витребувані судом докази (а.с.196-199, 200-208 том I).

28.01.2018, позивач подав суду, через канцелярію, відповідь на відзив відповідача від 11.01.2019 за №11-120/37/176 (а.с.220-223 том I), в якому зазначив про безпідставність та необґрунтованість твердження відповідача про те, що оспорюване рішення являється актом одноразового застосування, у зв'язку з чим, як вважає обласна рада, є не можливим його скасування та внесення в нього змін. Згідно Інформаційного листа Вищого адміністративного суду України від 01.06.2010 за №781/11/13-10, нормативно-правові акти можуть бути оскаржені широким колом осіб (фізичних та юридичних), яких вони стосуються. Індивідуальні ж акти можуть бути оскаржені лише особами, безпосередні права, свободи чи охоронювані законом інтереси яких такими актами порушені. Позивач також відзначив, що прийняття Івано-Франківською обласною радою оскаржуваного рішення не передбачає права діяти на власний розсуд, оскільки чинним законодавством встановлено порядок отримання гірничого відводу, переляк документів, які для цього потрібно подати, та визначено орган, до якого слід звернутися. Будь яких підстав для відмови у наданні гірничого відводу, у разі чіткого виконання умов, визначених в законі, законодавством не передбачено. При цьому, оспорюване рішення не містить жодних посилань на те, які саме підстави, передбачені чинним законодавством, слугували причиною для надання відмови. Звернув увагу суду на те, що згідно висновків постійної комісії обласної ради з питань екології, раціонального природокористування, рекреації та розвитку туризму, подані позивачем документи, відповідали вимогам, встановлених чинним законодавством. Профільна постійна комісія обласної ради рекомендувала на сесіях прийняти рішення про надання гірничого відводу.

23.01.2019 Івано-Франківським окружним адміністративним судом постановлено ухвалу про витребування в Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації необхідних доказів для повного та всебічного розгляду даної адміністративної справи із з'ясуванням всіх обставин справи (а.с.216-217 том I).

На виконання вказаної ухвали суду від 23.01.2019, Управлінням екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації 05.02.2019 надано через канцелярію, витребувані судом докази (а.с.1-6 том II).

Івано-Франківська обласна рада 12.02.2019 виконала вимоги ухвали суду від 23.01.2019 та надала витребувані судом докази (а.с.7-119 том II).

12.03.2019 відповідачем надано суду заперечення на відповідь на відзив позивача, в якому зазначено про безпідставність та необґрунтованість доводів позивача, наведених у відповіді на відзив. В обґрунтування вказаного відповідачем додатково відзначено, що оскаржуване рішення є актом одноразового застосування, яке вичерпує свою дію фактом його виконання, а тому не може бути скасоване чи змінене органом місцевого самоврядування після їх виконання. Після прийняття оскаржуваного рішення, позивач мав право звернутися із новою заявою про надання гірничого відводу (а.с.137-146 том II).

В свою чергу, позивачем 22.03.2019 подав в суд, через канцелярію, відповідь на відзив і заперечення на відповідь на відзив Івано-Франківської обласної ради, із відповідними письмовими доказами (а.с.152-156, 157-214 том II).

Ухвалою суду від 22.03.2019 закрито підготовче провадження та постановлено розпочати розгляд справи по суті (а.с.218-219 том II).

В судових засіданнях з розгляду справи по суті, 08.04.2019 і 12.04.2019, представник позивача підтримав заявлені позовні вимоги, а представник відповідача заперечила щодо їх задоволення.

Розглянувши матеріали адміністративної справи, заслухавши пояснення представників позивача та відповідача, з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтуються позовні вимоги, вивчивши відзив на адміністративний позов, відповідь на відзив, додаткові письмові пояснення позивача і відповідача, дослідивши і оцінивши зібрані по справі докази, в їх сукупності, проаналізувавши зміст норм матеріального права, які врегульовують спірні правовідносини, суд виходить з таких підстав та мотивів.

Судом встановлено, що ТзДВ "Рогатинпісок" 12.11.1997 зареєстроване як юридична особа (ідентифікаційний код юридичної особи 13653881), на підтвердження чого в

матеріалах справи міститься свідоцтво про державну реєстрацію юридичної особи серії А01 №717337 і витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань станом на 24.05.2017 (а.с.60, 61-63 том I).

Основними видами діяльності ТзДВ "Рогатинпісок", серед інших, є добування піску, гравію, глини і каоліну (код 08.12), про що свідчить наявний в матеріалах справи Статут даного товариства, затвердженого установчими зборами засновників товариства (протокол №1 від 07.04.2011) та витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 24.05.2017 (а.с.61-63, 64-70 том I).

Державною службою геології та надр України, на підставі наказу від 13.09.2013 за №462, видано Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 01.03.2002 для видобування пісків, придатних для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару, для дорожнього будівництва, для благоустрою, рекультивациі і планування (а.с.52 том II).

В подальшому, на підставі наказу від 20.10.2017 №467 були внесені зміни до спеціального дозволу №2638 від 01.03.2002, згідно якого метою користування надрами визначено видобування кварцового піску, придатного для використання у скляній промисловості та піску для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару і для дорожнього будівництва (а.с.58 том I).

В першому випадку видачі спеціального дозволу на користування надрами (наказ від 13.09.2013 за №462) передувало прийняття 05.04.2013 Державною комісією України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України протоколу за №2886, який став доповненням до протоколу тієї ж Комісії від 06.08.1991 №5113 (а.с.80-88, 90-97 том I).

У другому випадку відповідні відомості про затвердження (апробацію) запасів корисних копалин затверджені протоколом засідання колегії Державної комісії України по запасах корисних копалин при Державній службі геології та надр України від 19.10.2016 за №3675 (а.с.246 том II).

Позивач, 12.03.2018 звернувся до Івано-Франківської обласної ради із заявою про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області (а.с.12 том I).

До вказаної заяви, згідно додатків, позивачем долучено пакет документів, серед яких: копія свідоцтва про державну реєстрацію, копія довідки з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, копія спеціального дозволу на користування надрами, копія протоколу УкрТКЗ №5113 від 06.08.1991, копія протоколу ДКЗ №2886, копія акту про надання гірничого відводу, проект гірничого відводу (а.с.12 том I).

Як з'ясовано судом та підтверджується поясненнями відповідача, після надходження до виконавчого апарату обласної ради заяви позивача із пакетом документів щодо надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, останні, згідно Регламенту, затвердженого рішенням Івано-Франківської обласної ради від 26.05.2016 №175-5/2016 (а.с.103, 104-119 том II), передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій. Вказана обставина підтверджується наявним в матеріалах справи листом від 28.03.2018 за №11-178/423/60, адресованого голові Івано-Франківської обласної державної адміністрації О. Гончаруку (а.с.2 том II).

За результатом розгляду листа від 28.03.2018 за №11-178/423/60, Івано-Франківська обласна державна адміністрація (надалі по тексту також – облдержадміністрація) листом №2657/1/1-18/01-132 від 24.04.2018 направила відповідачу проект рішення "Про надання Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску", тобто із позитивним результатом розгляду звернення позивача. Водночас облдержадміністрація повідомлено відповідача, що даний проект рішення неодноразово виносився на розгляд сесії Івано-Франківської обласної ради (а.с.5, 6 том II).

Як слідує з матеріалів справи, Товариство з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" неодноразово зверталося до Івано-Франківської обласної ради про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, що підтверджується листами №16 від 23 жовтня 2013 року, №37 від 17 квітня 2014 року, №42 від 21.07.2014 року, №53 від 19 вересня 2014 року, №69 від 29 грудня 2014 року, №10 від 26 лютого 2015 року, №15 від 05 травня 2015 року, №21 від 03 липня 2015 року, №25 від 27 серпня 2015 року, №35 від 18 грудня 2015 року, №10 від 05 квітня 2016 року, №18 від 21 червня 2016 року, №28 від 28 вересня 2016 року, №33 від 13 грудня 2016 року, №12 від 28 березня 2017 року, №20 від 04 липня 2017 року, №25 від 19 вересня 2017 року, №37 від 26 грудня 2017 року і №8 від 12.03.2018 (а.с.196-214 том II).

Сторони не заперечують, що жодне із цих звернень не було задоволено по суті обласною радою.

За результатом розгляду заяви від 12.03.2018, Івано-Франківською обласною радою 22.06.2018 прийнято оскаржуване рішення №903-22/2018 про відмову в наданні Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу, площею 14,8 га для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться на відстані 0,5 км на схід від хутора Москалі Рогатинського району Івано-Франківської області (а.с.11 том I).

Позивач, вважаючи необґрунтованим оскаржуване рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 та таким, що прийняте з порушенням вимог Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 27.01.1995 за №59, звернувся в суд за захистом свого порушеного права.

У відповідності до вимог пункту 3 частини 1 статті 244 КАС України, визначаючи яку правову норму слід застосувати до спірних правовідносин суд зазначає, що при вирішенні даної справи керується нормами Законів та підзаконних нормативно-правових актів в тій редакції, яка чинна на момент виникнення чи дії конкретної події, обставини і врегулювання відповідних відносин.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам суд вважає за необхідним дослідити кожен довод сторін окремо щодо дотримання порядку розгляду і перевірки відповідних документів для надання гірничого відводу, а також з приводу правомірності оскаржуваного рішення, виходячи із наступного.

У спірному випадку правовідносини в першу чергу врегульовані Кодексом України про надра і Положенням про порядок надання гірничих відводів.

Частина 1 статті 19 Кодексу України про надра передбачає, що надра надаються у користування підприємствам, установам, організаціям і громадянам лише за наявності у них спеціального дозволу на користування ділянкою надр. Право на користування надрами засвідчується актом про надання гірничого відводу.

Відповідно до частин 1 і 2 статті 17 Кодексу України про надра визначено, що гірничим відводом є частина надр, надана користувачам для промислової розробки родовищ корисних копалин та цілей, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин. Користування надрами за межами гірничого відводу забороняється.

Гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин загальнодержавного значення, будівництва і експлуатації підземних споруд та інших цілей, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, надаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони праці, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

Гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення надаються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими радами і підлягають реєстрації в центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони праці (частина 3 вказаної статті).

Як свідчить спеціальний дозвіл на користування надрами №2638 від 01.03.2002, виданого на підставі наказу Державної служби геології та надр України від 20.10.2017 №467

метою користування надрами є видобування кварцового піску, придатного для використання у скляній промисловості та піску для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару і для дорожнього будівництва (а.с.52 том II).

Зміст такого дозволу свідчить, що він стосується як корисних копалин державного так і місцевого значення.

В частині корисних копалин державного значення Державною службою України з питань праці 12.12.2017 видано Акт про надання гірничого відводу за №3283 з метою розробки Москалівського родовища піску Північно-Західна ділянка (блок С₁) у Рогатинському районі Івано-Франківської області, площею проекції гірничого відводу 2,96 га (а.с.157 том II).

За приписами частини 5 статті 17 Кодексу України про надра, порядок надання гірничих відводів встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Так, постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року № 59 затверджено Положення про порядок надання гірничих відводів (надалі по тексту також – Положення №59).

Згідно пункту 4 Положення №59, гірничі відводи можуть надаватися підприємствам, установам, організаціям, іноземним юридичним особам, об'єднанням юридичних осіб, створеним в Україні чи за її межами (надалі по тексту також - підприємства), а також громадянам України, іноземцям та особам без громадянства (надалі по тексту також - громадяни) лише за наявності у них спеціального дозволу на користування ділянкою надр, а також затвердженого в установленому порядку проекту розробки родовища корисних копалин або будівництва гірничодобувного об'єкта чи підземної споруди, не пов'язаної з видобуванням корисних копалин.

Гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення надаються Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міською Радами народних депутатів (пункт 22 Положення №59).

Законом України "Про місце самоврядування в Україні" від 21 травня 1997 року за №280/97-ВР (надалі по тексту також – Закон №280/97-ВР) визначено систему та гарантії місцевого самоврядування в Україні, засади організації та діяльності, правового статусу і відповідальності органів та посадових осіб місцевого самоврядування.

Згідно вимог частини 1, 2, 3 статті 59 Закону №280/97-ВР рада в межах своїх повноважень приймає нормативні та інші акти у формі рішень.

Рішення ради приймається на її пленарному засіданні після обговорення більшістю депутатів від загального складу ради, крім випадків, передбачених цим Законом. При встановленні результатів голосування до загального складу сільської, селищної, міської ради включається сільський, селищний, міський голова, якщо він бере участь у пленарному засіданні ради, і враховується його голос.

Рішення ради приймаються відкритим поіменним голосуванням, окрім випадків, передбачених пунктами 4 і 16 статті 26, пунктами 1, 29 і 31 статті 43 та статтями 55, 56 цього Закону, в яких рішення приймаються таємним голосуванням. Результати поіменного голосування підлягають обов'язковому оприлюдненню та наданню за запитом відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації". На офіційному веб-сайті ради розміщуються в день голосування і зберігаються протягом необмеженого строку всі результати поіменних голосувань. Результати поіменного голосування є невід'ємною частиною протоколу сесії ради.

Розглядаючи аргументи позивача щодо необґрунтованості рішення №903-22/2018 від 22.06.2018, про відмову у наданні Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу, яка полягає у відсутності в оскаржуваному рішенні будь яких посилань на підстави, які слугували причиною для відмови, без надання відповідачем належного та правового обґрунтування правомірності прийнятого рішення, в тому числі відповідних мотивів його прийняття, суд вважає за необхідне відмітити наступне.

Відповідно до пункту 23 Положення №59, для одержання гірничого відводу підприємство чи громадянин залежно від виду родовища корисних копалин подає заявку

місцевому органу державного гірничого нагляду або Раді міністрів Автономної Республіки Крим, обласній, Київській чи Севастопольській міській Раді народних депутатів.

Заявка включає в себе: заяву, в якій зазначаються найменування підприємства чи відомості про громадянина, що мають намір одержати гірничий відвід, місцезнаходження гірничого відводу та мета, для якої він одержується; проект гірничого відводу у двох примірниках, складений відповідно до додатка № 2.

Отже, вказаним Положенням чітко встановлений перелік документів, необхідних для оформлення заявки на отримання гірничого відводу. Відтак, орган місцевого самоврядування не має правових підстав вимагати надання додаткових документів, так як останній є вичерпним.

Приписами пункту 25 Положення №59 встановлено, що рішення стосовно заявки на одержання гірничого відводу приймається протягом не більше 21 дня.

До прийняття рішення розглядається і перевіряється:

а) правильність і обґрунтованість меж гірничого відводу з урахуванням вимог чинного законодавства про надра;

б) відповідність проекту гірничого відводу вимогам цього Положення та наявність документів, які додаються до проекту;

в) проект гірничодобувного об'єкта чи підземної споруди, для яких надається гірничий відвід, в частині повноти і обґрунтованості проектних рішень щодо раціонального і комплексного використання надр, а також забезпечення безпеки людей, майна, будівель, споруд та навколишнього природного середовища.

Наведені положення в сукупності свідчать про наявний в органу місцевого самоврядування, до прийняття рішення, обов'язок вчинити наступні самостійні дії.

По перше, розглянути і перевірити правильність і обґрунтованість меж гірничого відводу з урахуванням вимог чинного законодавства про надра; відповідність проекту гірничого відводу вимогам цього Положення та наявність документів, які додаються до проекту; проект гірничодобувного об'єкта, для якого надається гірничий відвід, в частині повноти і обґрунтованості проектних рішень щодо раціонального і комплексного використання надр, а також забезпечення безпеки людей, майна, будівель, споруд та навколишнього природного середовища.

По друге, з урахування результатів виконання першої дії, розглянути заяву зацікавленого суб'єкта, який звернувся про надання гірничого відводу.

Суд звертає увагу на те, що Положення №59 не регламентує порядок вчинення вказаних вище дій, спосіб оформлення результатів виконання вимог пункту 25 такого Положення, втім чітко вказує на зміст таких дій і їх обов'язковість як складову процедури розгляду і прийняття відповідного рішення за відповідною заявкою.

Позивач, звертаючись 12.03.2018 до Івано-Франківської обласної ради із заявою про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища ліску, долучив відповідний пакет документів, передбачений Положенням №59, серед яких зокрема Проект гірничого відводу.

Вказані документи передані до Івано-Франківської обласної державної адміністрації для опрацювання та надання пропозицій, що засвідчується наявним в матеріалах справи листом від 28.03.2018 за №11-178/423/60 (а.с.2 том II).

Такі дії, згідно пояснень відповідача, передбачені Регламентом, затвердженим рішенням Івано-Франківської обласної ради від 26.05.2016 за №175-5/2016 із відповідними змінами (а.с.99-100, 103, 104-119 том II).

Так, згідно пункту 1 частини 1 статті 44 Закону України "Про місце самоврядування в Україні" районні, обласні ради делегують відповідним місцевим державним адміністраціям такі повноваження, як підготовка і внесення на розгляд ради проектів програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідно районів і областей, цільових програм з інших питань, а в місцях компактного проживання національних меншин - також програм їх національно-культурного розвитку, проектів рішень, інших матеріалів з питань, передбачених цією статтею; забезпечення виконання рішень ради.

Відповідно до пункту 9.1 вищевказаного Регламенту, суб'єктами подання проектів рішень на розгляд ради виступають голова ради, голова облдержадміністрації, постійні або тимчасові комісії ради, депутатські фракції та групи, окремі депутати.

Судом з'ясовано та не заперечується відповідачем, що Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації розглянуло документи Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" на отримання гірничого відводу і направило листом від 24.04.2018 №32657/1/1-18/01-132 обласній раді проект рішення "Про надання Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску (а.с.5 том II).

Сторонами не подано суду будь яких доказів про те, що Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації здійснювало перевірку документів позивача на отримання гірничого відводу, обсяг і зміст якої визначений пунктом 25 Положення №59. Відтак, суд не може сформулювати висновок про виявлення чи не виявлення невідповідностей документів позивача, поданих до відповідача 13.03.2018, вимогам встановлених Положенням №59.

Згідно наявного в матеріалах справи Витягу з Протоколу №34 засідання постійної комісії обласної ради з питань екології та раціонального природокористування від 07.06.2018 за результатом розгляду на порядку денному питання про підтримання та рекомендування внести на розгляд сесії обласної ради проект рішення обласної ради "Про надання Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, рішення не прийнято, так як не отримало жодного голосу "за" (а.с.98 том II).

Як і в попередньому випадку, Витягу з коментованого Протоколу №34 засідання постійної комісії обласної ради не містить жодних відомостей про виконання дій, передбачених пунктом 25 Положення №59.

Судом досліджено зміст оскаржуваного рішення обласної ради №903-22/2018 від 22.06.2018.

Так, мотивувальна частина даного рішення містить посилання на норми законодавства, якими керувався відповідач, відмовляючи Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" у наданні гірничого відводу. Такими є норми статті 43 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", статей 9-1, 17 Кодексу України про надра, Положення про порядок надання гірничих відводів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України №59 від 27.01.1995.

Слід звернути увагу відповідача на те, що положення статті 43 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" визначають, питання, які вирішуються районними і обласними радами виключно на їх пленарних засіданнях, тобто питання, які віднесені до їх відання.

В свою чергу, норми статті 9-1 Кодексу України про надра визначають компетенцію обласних, Київської та Севастопольської міських рад у сфері регулювання гірничих відносин, стаття 17 цього Кодексу дає визначення поняттю гірничого відводу та визначає орган місцевого самоврядування, який вправі надавати гірничі відводи для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення.

Тобто, наведені норми в загальному підтверджують повноваження відповідача щодо розгляду на пленарних засіданнях питання про надання гірничих відводів для розробки родовищ корисних копалин місцевого значення.

В той же час, посилання відповідача в оскаржуваному рішенні від 22.06.2018 за №903-22/2018 на вищевказані положення не дають змоги встановити підставу, що слугувала для відмови у наданні Товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу.

Будь яких інших обґрунтувань з приводу неповноти поданих позивачем документів, неправильності і необґрунтованості меж гірничого відводу, невідповідності проекту гірничого відводу, вимогам Положення №59 чи інших причин, які слугували підставою для

відмови позивачу у наданні гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, відповідачем не зазначено.

Частина 3 статті 17 Кодексу України про надра, вказує на те, що при наданні гірничих відводів вирішуються питання щодо правильності поділу родовищ корисних копалин на окремі гірничі відводи з метою запобігання залишенню поза гірничими відводами менш цінних ділянок родовищ та не придатних для самостійної розробки, дотримання вимог безпеки під час проведення гірничих і підривних робіт при розробці родовищ корисних копалин та при використанні надр для інших цілей, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин, відвернення небезпеки для людей, майна та навколишнього природного середовища.

Отже, виходячи з аналізу вказаної правової норми, можна дійти висновку, що за результатом вирішення питань, які необхідно з'ясувати при наданні гірничого відводу, орган місцевого самоврядування може прийняти рішення про надання гірничого відводу чи відмову у його наданні. Наявність будь якої обставини щодо неправильності поділу родовищ корисних копалин на окремі гірничі відводи, недотримання вимог безпеки під час проведення гірничих і підривних робіт при розробці родовищ корисних копалин, створення небезпеки для людей, майна та навколишнього природного середовища тощо, може слугувати підставою для відмови у наданні гірничого відводу.

Проте з даного приводу, в оскаржуваному рішенні від 22.06.2018 №903-22/2018 не міститься жодної інформації.

Окрім того, Положення №59 регламентує Вимоги до проекту гірничого відводу, які визначені Додатком №2.

Так, проект гірничого відводу, що додається до заявки згідно з пунктом 23 цього Положення, складається з пояснювальної записки та графічних матеріалів (пункт 1 Додатку №2 до Положення №59).

У пояснювальній записці повинні бути викладені: мета, з якою подається заявка про надання гірничого відводу; обґрунтування необхідності одержання гірничого відводу; найменування організації, яка виконала проектування гірничодобувного об'єкта чи підземної споруди, і організації, яка підготувала проект гірничого відводу; загальні відомості про територію, на якій знаходиться гірничий відвід, у тому числі про її географічне та адміністративне положення, площу, характеристику сільськогосподарських та інших угідь, річок, озер та інших водних об'єктів, окремі будівлі і споруди, а також про категорії до яких належать землі відповідно до земельного законодавства; коротка геологічна характеристика ділянки надр у межах гірничого відводу та прилеглої до неї території, в тому числі дані про геологічну будову, гірничотехнічні і гідрогеологічні умови та ступінь їх вивченості; коротка геологічна характеристика наявного родовища корисних копалин (розміри та елементи залягання рудних тіл, жил тощо), гірничотехнічні і гідрогеологічні умови його розробки; обґрунтування та розрахунок меж і розмірів гірничого відводу (пункт 2 Додатку №2 до Положення №59).

У разі подання заявки на одержання гірничого відводу для розробки родовища корисних копалин в пояснювальній записці додатково наводяться відомості про: розвіданість родовища: кількість, якість, категорія та речовинний склад розвіданих і оцінених, а також оперативно врахованих запасів наявних корисних копалин, для відкритих розробок родовища - також розкритих порід; заходи комплексного використання мінеральної сировини у процесі видобування та наступної її переробки; рекомендації ДКЗ згідно з протоколом оцінки запасів корисних копалин; основні проектні рішення з технології розробки родовища корисних копалин (пункт 3 Додатку №2 до Положення №59).

Графічні матеріали складаються з копії топографічного плану поверхні в проектних межах гірничого відводу і копій геологічних (структурних) карт і розрізів, складених відповідно до вимог чинних інструкцій та методичних вказівок (пункт 5 Додатку №2 до Положення №59).

З урахуванням мети використання надр до проекту гірничого відводу додаються: копія спеціального дозволу на користування ділянкою надр; копія протоколу про затвердження

проекту розробки родовища; витяг з протоколу засідання ДКЗ щодо оцінки запасів корисних копалин, їх кількості по об'єктах; висновок науково-дослідної організації стосовно технічної неможливості знешкодження та утилізації шкідливих речовин, відходів виробництва та стічних вод, а також сумісності шкідливих речовин, відходів виробництва або стічних вод з породами, що їх містять, та пластовими водами горизонтів, де планується їх поховання або скидання; стосовно придатності відпрацьованих гірничих виробок для використання в цілях, передбачених проектом; документ про згоду землевласника або землекористувача з рішенням про надання гірничого відводу (пункт 6 Додатку №2 до Положення №59).

Як уже відмічалось судом вище, приписами пункту 25 Положення №59 передбачено, що до прийняття рішення розглядається і перевіряється: правильність і обґрунтованість меж гірничого відводу з урахуванням вимог чинного законодавства про надра; відповідність проекту гірничого відводу вимогам цього Положення та наявність документів, які додаються до проекту; проект гірничодобувного об'єкта, для якого надається гірничий відвід, в частині повноти і обґрунтованості проектних рішень щодо раціонального і комплексного використання надр, а також забезпечення безпеки людей, майна, будівель, споруд та навколишнього природного середовища.

Тобто, відповідно до вказаних приписів, орган місцевого самоврядування зобов'язаний вчинити відповідні дії для з'ясування обставин, необхідних для прийняття відповідного рішення.

Однак, відповідач, обґрутовуючи правомірність та повноту оскаржуваного рішення не представив суду жодного доказу на підтвердження вчинення ним відповідних дій, зміст і обсяг яких передбачений пунктом 25 Положення №59, які слугували формуванню висновку відповідача про відмову позивачу у наданні гірничого відводу.

В оскаржуваному рішенні обласною радою не конкретизовано, в чому саме полягає невідповідність поданих позивачем документів з метою отримання гірничого відводу, вимогам, встановлених Положенням про порядок надання гірничих відводів №59 від 27.01.1995, а тільки зроблено посилання на Положення №59 в загальному.

Таким чином суд погоджується з доводами позивача про те, що рішення від 22.06.2018 №903-22/2018 є необґрунтованим, без зазначення відповідачем належних та правових мотивів і підстав, які слугували відмовою у наданні позивачу гірничого відводу.

Зважаючи на відсутність будь якої обґрунтованої мотивації у наданні гірничого відводу, доказів виконання обласної вимог пункту 25 Положення №59, виявлення і встановлення невідповідності матеріалів товариства, поданих 13.03.2018 разом із заявою, вимогам Порядку №59, оскаржуване рішення є явно протиправним.

Стосовно доводів відповідача про розбіжність документів наданих суду та документів, долучених позивачем при зверненні із заявою від 12.03.2018 про надання гірничого відводу, судом встановлено наступні обставини.

Як стверджує відповідач, позивач надав обласній раді Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002, виданого згідно наказу Державної служби геології та надр України №462 від 13.09.2013, в той час, як до позовної заяви позивачем долучено відповідний дозвіл на користування надрами №2638 від 01.03.2002 відповідно до наказу Державної служби геології та надр України №467 від 20.10.2017.

Тобто, представник обласної ради вказав на наявність у позивача на момент прийняття відповідачем оскаржуваного рішення, нового спеціального дозволу, який не був наданий товариством при розгляді питання щодо надання відповідного гірничого відводу.

Також відповідач вказав на те, що позивачем надано обласній раді проект гірничого відводу Москалівського родовища пісків, датований 2014 роком, при цьому до позовної заяви останнім долучено проект гірничого відводу, який виготовлений в 2016 році. Таким чином, ТзДВ "Рогатинпісок" в березні 2018 року пред'явив до заявки застарілий і не дійсний проект як і вищезгаданий спеціальний дозвіл №2638 від 01.03.2002.

Позивач заперечив такі доводи відповідача та зазначив про неодноразові звернення Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" до Івано-Франківської обласної ради з метою отримання гірничого відводу ще з 2014 року і кожного разу до заяв було додано

необхідний пакет документів, в том числі і проект гірничого відводу. Однак рішення з даного питання відповідачем не приймалось.

Суд, з метою належного з'ясування такої обставини, ухвалою від 23.01.2019 витребував в Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації усі документи подані Товариством з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" 13.03.2018 до Івано-Франківської обласної ради разом із заявою від 12.03.2018 за №8, та які були направлені обласною радою листом від 28.03.2018 за №11-178/423/60 до Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації.

Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації 05.02.2019 на виконання вимог ухвали суду від 23.01.2019, повідомило про відсутність в Управлінні оригіналу справи щодо надання позивачу гірничого відводу та наявність тільки ксерокопії з них (а.с.1 том II).

В той же час, позивачем надано суду, супровідний лист Управління екології та природних ресурсів Івано-Франківської обласної державної адміністрації від 12.03.2019 №03-09-1268, відповідно до якого представнику позивача направлено, копії документів Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" щодо надання гірничого відводу, які були передані обласною радою на розгляд в Управління (а.с.159 том II).

Як встановлено судом, серед таких документів міститься проект гірничого відводу північно-західної ділянки Москалівського родовища пісків, як окремого об'єкта надрокористувача у Рогатинському районі Івано-Франківської області, датований 2016 роком, а також Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002, виданий відповідно до наказу Державної служби геології та надр України №467 від 20.10.2017 (а.с.163, 183 том II).

Встановлені обставини та зазначені докази спростовують доводи відповідача про надання позивачем різних документів з метою отримання гірничого відводу до Івано-Франківської обласної ради при зверненні із заявою від 12.03.2018 і до позовної заяви про визнання протиправним і скасування рішення №903-22/2018 від 22.06.2018.

Не підлягає залишенню поза увагою суду обставина відсутності у переліку найменувань додатків, які 13.03.2018 подані позивачем до обласної ради разом із заявою, будь яких даних про реквізити наказу Державної служби геології та надр України, яким затверджений Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002, а також про конкретний рік виготовлення проекту гірничого відводу.

Водночас, суд вважає за необхідне відмітити, що Спеціальний дозвіл на користування надрами, який, як вказує відповідач, не був долучений позивачем при зверненні із заявою від 12.03.2018, містить аналогічний номер та дату видання, що й Спеціальний дозвіл на користування надрами, який, на переконання відповідача, є застарілим.

Відмінність їх полягає у тому, що Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002 виданий на підставі наказу від 13.02.2013 за №462 з метою видобування пісків, придатних для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару, для дорожнього будівництва, для благоустрою, рекультивації і планування. А Спеціальний дозвіл на користування надрами за №2638 від 01.03.2002 виданий на підставі наказу від 20.10.2017 за №467 з метою видобування кварцового піску, придатного для використання у скляній промисловості та піску для виготовлення штукатурних розчинів для опоряджувального шару і для дорожнього будівництва.

При цьому, площа ліцензійного контуру та всі інші показники Спеціального дозволу на користування надрами за №2638 від 01.03.2002, виданого на підставі наказу від 20.10.2017 за №467, залишилися без змін.

Позивач надав з даного приводу пояснення та вказав на причину внесення таких змін у 2017 році, якою є виявлення під час користування надрами даних про нові властивості та якість корисних копалин.

Суд зазначає, що внесення таких змін передбачено абзацом 4 пункту 17 Порядку надання спеціальних дозволів на користування надрами, затвердженого постановою

Кабінету Міністрів України від 30.05.2011 за №615, яким визначено, що внесення змін до дозволу здійснюється на підставі заяви та поданих надрокористувачем (або правонаступником - у випадку, передбаченому підпунктом 8 цього пункту) документів або інформації Мінприроди за результатами оцінки впливу на довкілля у разі виявлення під час користування надрами даних про нові властивості, якості або кількості корисних копалин після проведення державної експертизи відповідних геологічних матеріалів відповідно до Положення про порядок проведення державної експертизи та оцінки запасів корисних копалин, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22 грудня 1994 року за №865 (при цьому у разі, коли було виявлено і затверджено запаси корисної копалини чинальнодержавного значення, внесення змін до дозволу здійснюється після отримання погодження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, відповідної обласної, Київської та Севастопольської міської ради).

Однак, суд вважає за необхідне відмітити, що представлення позивачем, як стверджує відповідач, різних документів з метою отримання гірничого відводу, не змінює суті спірних правовідносин, оскільки ключовим є вирішення питання щодо обґрунтованості оскаржуваного рішення, вчинення відповідачем необхідних дій, для з'ясування відповідних обставин до прийняття такого рішення, які передбачені Кодексом України про надра та Положенням №59.

Також суд вважає хибними аргументи відповідача про те, що у спірному випадку органу місцевого самоврядування надається свобода у виборі діяти на власний розсуд, а отже обласна рада, виконуючи функції представницького органу місцевого самоврядування мала право самостійно і на власний розсуд приймати оскаржуване рішення.

Поняття дискреційних повноважень наведене у Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи № R (80)2, яка прийнята Комітетом Міністрів 11.03.1980 на 316-й нараді, відповідно до якої під дискреційними повноваженнями слід розуміти повноваження, які адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, тобто, коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин.

Тобто, дискреційними є повноваження суб'єкта владних повноважень обирати у конкретній ситуації між альтернативами, кожна з яких є правомірною. Прикладом таких повноважень є повноваження, які закріплені у законодавстві із застосуванням слова "може".

Верховним Судом 13 квітня 2018 року надано науковий висновок щодо меж дискреційного повноваження суб'єкта владних повноважень та судового контролю за його реалізацією.

Так, дискреційне повноваження може полягати у виборі діяти, чи бездіяти, а якщо діяти, то у виборі варіанту рішення чи дії серед варіантів, що прямо або опосередковано закріплені у законі. Важливою ознакою такого вибору є те, що він здійснюється без необхідності узгодження варіанту вибору із будь-ким.

Дискреційне повноваження надається у спосіб його закріплення в оціночному понятті, відносно-визначеній нормі, альтернативній нормі, нормі із невизначеною гіпотезою. Для позначення дискреційного повноваження законодавець використовує, зокрема, терміни "може", "має право", "за власної ініціативи", "дбає", "забезпечує", "веде діяльність", "встановлює", "визначає", "на свій розсуд". Однак наявність такого терміну у законі не свідчить автоматично про наявність у суб'єкта владних повноважень дискреційного повноваження; подібний термін є приводом для докладного аналізу закону на предмет того, що відповідне повноваження є дійсно дискреційним.

При реалізації дискреційного повноваження суб'єкт владних повноважень зобов'язаний поважати основоположні права особи, додержуватися: конституційних принципів; принципів реалізації відповідної владної управлінської функції; принципів здійснення дискреційних повноважень; змісту публічного інтересу; положень власної компетенції; вказівок, викладених у інтерпретаційних актах; фахових правил, закріплених у нормативних актах; адміністративної практики; судової практики; процедурних вимог.

Критеріями судового контролю за реалізацією дискреційних повноважень є: критерії

перевірки діяльності публічної адміністрації, встановлені Кодексом адміністративного судочинства України, зокрема, мета, з якою дискреційне повноваження надано, об'єктивність дослідження доказів у справі, принцип рівності перед законом, безсторонність; публічний інтерес, задля якого дискреційне повноваження реалізується; зміст конституційних прав та свобод особи; якість викладення у дискреційному рішенні доводів, мотивів його прийняття.

З урахуванням вказаного суд вважає за необхідним відзначити, що Положення про порядок надання гірничих відводів, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року №59, містить вимоги щодо переліку документів, необхідних для отримання гірничого відводу (пункт 23), які орган місцевого самоврядування до прийняття рішення зобов'язаний розглянути та перевірити.

За результатом розгляду і перевірки вказаних документів на відповідність їх вимогам, встановлених Положенням №59, орган місцевого самоврядування приймає відповідне рішення.

Окрім того, стаття 17 Кодексу України про надра містить перелік питань, які орган місцевого самоврядування зобов'язаний вирішити при наданні гірничих відводів.

Таким чином, законодавець вказує на обов'язковість вчинення органом місцевого самоврядування відповідних дій, з метою прийняття правильного та обґрунтованого рішення.

Дійсно, суд погоджується з доводами представника позивача, що Положенням №59 не передбачено чіткі умови для прийняття саме рішення про відмову у наданні гірничого відводу. Втім, як вважає суд, недотримання зацікавленою особою вимог в частині підготовки і оформлення усіх необхідних документів, які є невід'ємною складовою заявки суб'єкта ініціювання отримання позитивного рішення, недоліки щодо яких виявляються при вчиненні суб'єктом владних повноважень дій, зміст і обсяг яких визначений пунктом 25 Положенням №59, є безумовною підставою для відмови у задоволенні відповідної заяви.

Аналізуючи наведені норми та встановлені обставини, суд дійшов висновку, що Івано-Франківська обласна рада, приймаючи оскаржуване рішення, не могла діяти на власний розсуд.

Рішення обласної ради про надання гірничого відводу чи про відмову у його наданні, як право суб'єкта владних повноважень в межах повноважень, визначених законом, обирати у конкретній ситуації одну із "правомірних" альтернатив, у спірному випадку повинно було ґрунтуватись на результатах виконання пункту 25 і Додатку 2 до Положення №59, а також статті 17 Кодексу України про надра.

Відповідач у даній справі не довів "правомірність" вибраної ними альтернативи, такої як відмова у наданні гірничого відводу.

Отож, з урахуванням вказаного, суд дійшов висновку, що відновлення порушеного права Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" щодо неналежного розгляду і вирішення його заяви від 12.03.2018 слід здійснити шляхом визнання протиправним і скасування рішення №903-22/2018 від 22.06.2018 та зобов'язання відповідача повторно розглянути на черговій сесії обласної ради заяву ТзДВ "Рогатинпісок" від 12.03.2018 за №8 про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску".

При цьому, вимогу позивача щодо зобов'язання відповідача прийняти рішення про надання гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, суд вважає передчасною та такою, що не підлягає до задоволення.

Суд безумовно погоджується із доводами позивача про те, що результати будь якого судового розгляду повинні бути оформлені таким судовим рішенням, яким повністю вирішувався б спір, а саме рішення за змістом містити конкретний спосіб і порядок повного відновлення порушеного права, яке б виключав в майбутньому повторне зловживання суб'єктом владних повноважень своїми правами і обов'язками чи нове звернення до суду.

Втім, суд відзначає, що за правилами завдань та основних засад адміністративного судочинства, визначених статтею 2 КАС України, адміністративні суди не можуть собою чи діяльністю з відправлення судочинства підміняти функції і здійснювати повноваження

суб'єктів владних повноважень, визначених для останніх на основі закону.

У випадку, що розглядається судом, обласна рада наділена законними повноваженнями вирішувати питання, порушені товариством у заяві від 12.03.2018, втім, як вставлено, відповідач не вчинив жодної із дій, визначеної пунктом 25 і Додатком 2 до Положення №59, статтею 17 Кодексу України про надра.

З урахуванням вказаного, на переконання суду, належним і ефективним способом відновлення порушеного права позивача є зобов'язання відповідача повторно розглянути заяву товариства від 12.03.2018 за №8, та вчинити при цьому весь обсяг дій, зміст і обсяг яких визначений пунктом 25 і Додатком 2 до Положення №59, а також статтею 17 Кодексу України про надра.

Суд зазначає, що позивачем сплачено судовий збір за подання до суду адміністративного позову немайнового характеру в розмірі 3 524,00 гривень, підтвердженням чого є наявна в матеріалах справи квитанція №ПН2097 від 12.12.2018 (а.с.3 том I).

Відповідно до частини 3 статті 139 КАС України при частковому задоволенні позову судові витрати покладаються на обидві сторони пропорційно до розміру задоволених позовних вимог.

Таким чином підлягають стягненню з відповідача за рахунок його бюджетних асигнувань на користь позивача понесені ним судові витрати по оплаті судового збору в розмірі 2 643,00 гривень, що пропорційно становить 75 відсотків задоволених позовних вимог від загального розміру сплаченого судового збору.

Учасниками справи не подано до суду будь-яких доказів про понесення ними інших витрат, пов'язаних з розглядом справи, відтак у суду відсутні підстави для вирішення питання щодо їх розподілу.

На підставі статті 129-1 Конституції України, керуючись статтями 139, 241-246, 250 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

У Х В А Л И В:

Позов задовольнити частково.

Визнати протиправними та скасувати рішення Івано-Франківської обласної ради №903-22/2018 від 22.06.2018 "Про відмову в наданні товариству з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" гірничого відводу для розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску".

Зобов'язати Івано-Франківську обласну раду повторно розглянути заяву товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" від 12.03.2018 за №8 про надання гірничого відводу площею 14,8 га з метою розробки Північно-Західної ділянки Москалівського родовища піску, яке знаходиться 0,5 км на схід від хутора Москалів Рогатинського району Івано-Франківської області.

В задоволенні решти позовних вимог відмовити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Івано-Франківської обласної ради (ідентифікаційний код юридичної особи 00022510) на користь Товариства з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" (ідентифікаційний код юридичної особи 13653881) сплачений судовий збір в розмірі 2 643,00 гривень (два тисячі шістсот сорок три гривень нуль копійок).

Рішення може бути оскаржене в апеляційному порядку.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів, з дня складення повного судового рішення.

Апеляційна скарга подається до Восьмого апеляційного адміністративного суду через Івано-Франківський окружний адміністративний суд.

Учасник справи, якому повне рішення суду не було вручене у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження

рішення суду, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Учасники справи:

Позивач – Товариство з додатковою відповідальністю "Рогатинпісок" (ідентифікаційний код юридичної особи 13653881) вул. Д. Галицького, 14, м. Рогатин, Івано-Франківська область, 77000.

Відповідач – Івано-Франківська обласна рада (ідентифікаційний код юридичної особи 00022510) вул. Грушевського, 21, м. Івано-Франківськ, 76004.

Суддя

З ОРИГІНАЛОМ ЗГІДНО

Чуприна О.В.

Рішення складено в повному обсязі 22 квітня 2019 року.

